

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: **plk. Mgr. J. P.**
bytem X
zastoupený JUDr. Ondřejem Vodákem, advokátem
se sídlem Washingtonova 1567/25, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministr spravedlnosti**
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2

v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministryně spravedlnosti ze dne 27. 4. 2021, č. j. MSP-111/2020-ODKA-ROZ/9

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění

I. Předmět sporu

1. Žalobce byl rozhodnutím generálního ředitele Vězeňské služby ze dne 27. 10. 2020, č. j. VS-178541-15/ČJ-2020-800020 odvolán ze služebního místa ředitele Věznice Pardubice a

byl převeden do personální pravomoci ředitele Věznice Valdice s tím, že jiné služební místo žalobce ustanoví tento ředitel.

2. Odvolání žalobce zamítla ministryně spravedlnosti rozhodnutím ze dne 27. 4. 2021, č. j. MSP-111/2020-ODKA-ROZ/9 a potvrdila tak rozhodnutí generálního ředitele Vězeňské služby.

II. Napadené rozhodnutí

3. Žalovaný (vzhledem k personální změně v osobě ministra spravedlnosti v mezidobí mezi žalovaným rozhodnutím, žalobou a jednáním ve věci, městský soud pro zjednodušení v dalším textu uvádí označení „žalovaný“, byť žalované rozhodnutí vydala ještě ministryně spravedlnosti) v napadeném rozhodnutí uvedl, že náměstek generálního ředitele Vězeňské služby České republiky dne 4. 9. 2020 v souladu s § 203 odst. 5 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále též jen „zákon o služebním poměru“) provedl služební hodnocení žalobce zaměřené na posouzení odbornosti příslušníka a kvalitu plnění služebních povinností a úrovní teoretických znalostí a jejich aplikací při výkonu služby se závěrem, že žalobce dosahuje neuspokojivých výsledků. Dále žalovaný shrnul obsah služebního hodnocení a obsah námitek žalobce proti služebnímu hodnocení. Konstatoval, že námitky žalobce vyřídil generální ředitel Vězeňské služby přípisem č. j. VS-178500-7/ČJ-2020-80000P dne 2. 10. 2020. Námitky zamítl a služební hodnocení potvrdil. Žalovaný pak shrnul podstatu vypořádaných námitek proti služebnímu hodnocení, průběh předchozího správního řízení, obsah prvostupňového rozhodnutí, odvolacích námitek a průběh odvolacího řízení.
4. Ve vypořádání odvolacích námitek se žalovaný zabýval tím, do jaké míry je služební funkcionář v navazujícím řízení vázán závěry služebního hodnocení a zda a v jakém rozsahu lze služební hodnocení v rámci řízení ve věcech služby přezkoumávat. Uvedl, že v rámci odborné literatury neexistuje shoda v otázce, do jaké míry je služební funkcionář v navazujícím řízení vázán služebním hodnocením a zda v tomto řízení disponuje správní úvahou v otázce odvolání příslušníka a jeho převedení na jiné služební místo v návaznosti na výsledky služebního hodnocení.
5. Přiklonil se k závěru, že pokud je v § 26 odst. 4 zákona o služebním poměru užitá formulace „/ze“, je namístě předpokládat existenci jisté míry správní úvahy služebního funkcionáře v řízení ve věcech služby stran otázky, zda dosažení neuspokojivých výsledků ve služebním hodnocení odůvodňuje odvolání a převedení na jiné služební místo. V případě, že nevyhovujících výsledků ve službě dosahuje vedoucí příslušník organizační jednotky, bude z hlediska řádného zajištění dalšího fungování dotčené jednotky zpravidla namístě přistoupit k odvolání a převedení na jiné služební místo. Vedoucím příslušníkům je totiž svěřena řada řídicích, rozhodovacích a kontrolních pravomocí, jejichž řádný výkon je pro chod organizační jednotky zásadní. Stejně tak mají za úkol motivovat podřízené příslušníky, kterým mají jít příkladem. Není-li tomu tak, je autorita vedoucího příslušníka zpochybněna, což s sebou může nést zhoršení výkonu služby v rámci celé dotčené organizační jednotky.
6. Co se týče rozsahu přezkoumání služebního hodnocení, žalovaný odkázal na odbornou literaturu a judikaturu soudů. Byl názoru, že v navazujícím řízení před služebním

funkcionářem lze služební hodnocení včetně vyřízení námitek přezkoumat z hlediska jeho zákonnosti, tedy zejména ohledně toho, zda byly splněny zákonem stanovené podmínky, zda věc posuzovaly oprávněné osoby, zda jsou závěry v hodnocení a ve vypořádání námitek srozumitelné, zda jsou přesvědčivě odůvodněny, zda nejsou vnitřně rozporné, zda mají závěry oporu v podkladech a nedošlo tak k překročení mezí správní úvahy, a konečně zda není proces služebního hodnocení stížen podjatostí a nedošlo ke zneužití správní úvahy.

7. Naopak podle žalovaného není namístě přezkoumávat správnost samotných úvah a na nich postavených závěrů hodnotitele, respektive jeho nadřízeného při vypořádání námitek, ani v tomto smyslu provádět další dokazování. Nahrazením vlastních úvah hodnotitele či jeho nadřízeného úvahami odvolacího orgánu by totiž došlo k popření smyslu celého procesu služebního hodnocení, v jehož rámci mají na základě podkladů svůj názor na kvalitu výkonu služby hodnoceného vyjádřit osoby, které jsou s tímto výkonem pokud možno bezprostředně seznámeny. Každý vyšší služební funkcionář je totiž nutně vzdálenější skutečnému výkonu služby hodnoceného. Namístě je posuzovat jednotlivé námitky příslušníka ohledně zákonnosti a přezkoumatelnosti služebního hodnocení a zjištění skutkového stavu.
8. V předmětné věci byl hodnotitelem náměstek generálního ředitele pro vzdělávání a odborné zacházení a o námitkách rozhodoval generální ředitel Vězeňské služby. Takový postup je podle žalovaného v souladu se zákonem, neboť podle § 203 odst. 2 věta druhá zákona o služebním poměru provádí hodnocení vedoucí příslušník (jímž by v tomto případě byl generální ředitel Vězeňské služby) nebo jím pověřený příslušník. Generální ředitel Vězeňské služby pověřil k provedení hodnocení svého náměstka pro vzdělávání a odborné zacházení dle § 12 písm. e) bodu 1. Pokynu č. 17/2020, postupoval tak v souladu se služebním zákonem.
9. Tento postup zároveň nezaložil nově příslušnost k provedení služebního hodnocení příslušníka náměstkem pro vzdělávání a odborné zacházení, neboť tento náměstek zpracovával i předchozí služební hodnocení příslušníka z roku 2016. Obecnou praxi dle sdělení generálního ředitele v tomto smyslu potvrzuje též pověření náměstka pro vzdělávání a odborné zacházení ke zpracování služebních hodnocení ředitelů organizačních jednotek vězeňské služby, č. j. VS4503-12/ČJ-2018-800020-SP, ze dne 9. 5. 2018. Žalovaný neshledal příslušníkem namítanou účelovost Pokynu č. 17/2020, neboť ten se nejvíce jako opatření přijaté specificky ve vztahu k příslušníkovu případu.
10. Systémové nastavení zvolené generálním ředitelem je zároveň logické s ohledem na organizační uspořádání Vězeňské služby. Služebními funkcionáři Vězeňské služby jsou totiž její generální ředitel a ředitelé věznic. S ohledem na skutečnost, že rozhodování o námitkách vyžaduje stanovisko poradní komise, je nezbytné, aby o námitkách rozhodoval služební funkcionář, neboť právě on poradní komisí disponuje; zároveň je vhodné, aby jak hodnotitel, tak funkcionář, který rozhoduje o námitkách, byli služebně co nejblíže hodnocenému, tak, aby jejich hodnocení jeho výkonu služby bylo co nejvíce vypovídající. Řešení, které zvolila Vězeňská služba, je tedy účelné a je v každém případě vhodnější, než kdyby o námitkách rozhodoval ministr spravedlnosti.

11. Žalovaný přisvědčil žalobci, že lhůta pro provedení služebního hodnocení byla překročena a byla provedena po delší než tříleté době (srov. § 203 odst. 5 věta druhá služebního zákona). Překročení této lhůty však dle žalovaného nezpůsobuje nezákonnost služebního hodnocení. V posuzovaném případě byla zákonem stanovená lhůta překročena přibližně o jednu čtvrtinu stanovené doby. Takovou prodlevu nelze bez dalšího považovat za excesivní. Zároveň je třeba přihlídnout ke skutečnosti, že překročení tříleté lhůty bylo způsobeno skutečností, že příslušník byl v průběhu hodnoceného období přibližně po dobu jednoho roku zproštěn výkonu služby. Po odečtení doby, po kterou byl příslušník zproštěn, tedy zákonná lhůta byla ve vztahu k době reálného výkonu služby dodržena. Stejně tak je namístě vzít v potaz skutečnost, k provedení služebního hodnocení bylo přistoupeno bezprostředně poté, co bylo zproštění výkonu služby ukončeno.
12. Žalovaný nepřisvědčil žalobci, že by jeho průběžné hodnocení nebylo zpracováno, případně nebylo učiněno ve formě, aby se s ním seznámit. Uvedl, že dle spisu v průběhu hodnotícího období probíhala průběžná hodnocení ústně dvakrát ročně na poradě generálního ředitele s řediteli věznic. I pokud by tedy k průběžnému hodnocení nedošlo ve všech případech, nelze z této skutečnosti bez dalšího dovodit nezákonnost služebního hodnocení.
13. K námitce, že nebylo hodnoceno celé období, žalovaný uvedl, že z hodnocení vyplývá, že příslušník obdržel v první části hodnoceného období odměny a pamětní medaili, a zároveň uvedl, že přibližně od poloviny hodnotícího období byly odhalovány nedostatky, které zapříčinily, že další odměny nebyly příslušníkovi udělovány. Z toho jednoznačně vyplývá, že hodnotitel vzal v potaz celé hodnotící období; tato skutečnost byla rovněž příslušníkovi vysvětlena i ve vypořádání námitek.
14. Co se týče přezkoumatelnosti hodnocení, žalovaný konstatoval, že služební hodnocení je podrobné a konkrétně se vypořádává s výkonem služby příslušníka a jeho kvalitou. Z hodnocení jednoznačně vyplývá, jaké skutečnosti jsou příslušníkovi vytýkány, a na základě jakých skutečností dospěl hodnotitel k závěru, že je namístě hodnotit příslušníka stupněm „*nevyhovující*“. Co se týče konkrétních úvah hodnotitele, odkázal na jejich rekapitulaci v bodech v rozhodnutí. Služební hodnocení je rovněž založeno na rozsáhlých podkladech, na něž odkazuje. V hodnocení bylo ke každému úkolu konkrétně uvedeno, jak hodnotitel jeho plnění zhodnotil, dostatečné bylo podle žalovaného i hodnocení toho, že žalobce splňuje kvalifikační předpoklady.
15. Žalovaný uvedl, že hodnocení je z podstaty věci vždy do jisté míry projevem subjektivního názoru hodnotitele; své závěry však v předmětném případě hodnotitel pečlivě a konkrétně odůvodnil. Ministr neshledal, že by se závěry hodnotitele nezakládaly na dostatečně zjištěných skutkových okolnostech případu, tak jak vyplývají z provedených kontrol a množství dalších zajištěných podkladů. Závěr, který ve vztahu k jednotlivým hodnoceným oblastem hodnotitel učinil, byl založen na jeho hodnotící úvaze a nejeví se nepřiměřeným. Neshledal ani příslušníkem tvrzenou protichůdnost závěrů ve služebním hodnocení.
16. Hodnotitel se rovněž zabýval jak pozitivními skutečnostmi (zejména udělené odměny a pamětní medaile), tak skutečnostmi negativními (pochybení hodnoceného příslušníka při výkonu služby). Hodnotitel se rovněž vypořádal s okolností, že došlo ke zhoršení výkonu služby příslušníka přibližně v polovině hodnoceného období. Skutečnost, že příslušník v

první části hodnoceného období vykonával službu tak, že mu byly udělovány odměny, přitom sama o sobě nevyklučuje celkové zhodnocení výkonu služby jako nevyhovujícího na základě událostí z druhé poloviny hodnotícího období. V této souvislosti je logické, že závažné nedostatky shledané ve výkonu služby zejména na základě kontrol provedených ve Věznici Pardubice a skutečností zjištěných v rámci jiných řízení v průběhu hodnotícího období měly za následek výrazné zhoršení závěrů hodnocení příslušníka. Již předcházející služební hodnocení příslušníka mělo (byť mírně) sestupnou tendenci.

17. Ministryně uvedla, že z relevantních podkladů vyplývá, že kontroly byly nařízeny buď na základě shledaných závažných nedostatků, nebo na základě stížností. Ze zprávy veřejné ochránkyně práv, která byla do spisu založena v odvolacím řízení, vyplývá, že atmosféra ve věznici z hlediska interpersonálních vztahů byla napjatá již v období jejího vypracování (viz strana 35 zprávy). Byť se předmětná zpráva, která byla zpracována nezávislým subjektem, vztahuje k předcházejícímu období, je relevantním podkladem pro závěr, že narušení interpersonálních vztahů ve věznici, bylo objektivním dlouhodobým stavem, který byl zřejmý i nezúčastněným pozorovatelům a časově předcházely tvrzené šikaně příslušníka ze strany jeho nadřízených. Tyto okolnosti tak nenasvědčují podjatosti hodnotitele či služebního funkcionáře.
18. Generální ředitel Vězeňské služby ani jiný orgán nepopřeli, že příslušník byl v předchozích obdobích svými služebními funkcionáři hodnocen kladně. Z podkladů rozhodnutí generálního ředitele Vězeňské služby nepochybně vyplývá, že v dřívějších obdobích byl příslušník skutečně hodnocen kladně a až následně jeho hodnocení začala mít sestupnou tendenci. Existenci dřívějších kladných hodnocení zároveň není namístě dále dokazovat, neboť je nesporná. Ministryně zdůraznila, že rozhodnutí o trestu odnětí služební hodnosti zrušila pouze z důvodu uplynutí prekluzivní lhůty k potrestání, a nikoliv na základě meritorního posouzení. Skutečnost, že rozhodnutí o trestu odnětí služební hodnosti bylo zrušeno, tak sama o sobě neznamená, že skutečnosti zjištěné v předmětném kázeňském řízení nemohou být podkladem pro služební hodnocení, jak tomu bylo v posuzovaném případě. Shrnuje, že hodnotitel a generální ředitel se v této souvislosti v hodnocení a ve vypořádání námitek zabývali konstatovaným porušením povinností příslušníka ve vztahu k pokynům i ve vztahu k pravidlům pro zadávání veřejných zakázek. Vypořádali se rovněž s tím, jakou relevanci měla ve věci stanoviska jiných zainteresovaných orgánů včetně Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže.
19. Skutečnosti související s dalším působením příslušníka ve věznici po provedení služebního hodnocení, tedy vysláním na ozdravný pobyt a překážkami na straně zaměstnavatele, nejsou předmětem řízení ve věcech služby a jejich správnost proto není namístě v tomto řízení posuzovat. Riziko ovlivnění procesu služebního hodnocení podjatostí je konečně výrazně sníženo okolností, že k námitkám poskytla generálnímu řediteli Vězeňské služby stanovisko poradní komise. V posuzovaném případě přitom generální ředitel Vězeňské služby z tohoto stanoviska plně vycházel.
20. Ministryně se ztotožnila s částí V. prvostupňového rozhodnutí, v níž generální ředitel považoval za nezbytné zahájit řízení ve věcech služby, odvolat příslušníka ze služebního místa ředitele Věznice Pardubice a převést jej na jiné služební místo s nižší hodností v důsledku služebního hodnocení. Správní úvahu v tomto rozsahu považuje v posuzovaném případě za dostačující, zejména s přihlédnutím ke zvýšeným nárokům, které je třeba klást

na kvalitu výkonu služby vedoucích organizačních jednotek, k závěru o neuspokojivých interpersonálních vztazích ve věznici, k němuž dospěl hodnotitel na základě anonymních stížností.

21. Další dokazování ministryně neshledala za nezbytné. Předmětné návrhy totiž směřují pouze proti úvahám a závěrům hodnotitele ve služebním hodnocení. Tyto úvahy a závěry, stejně jako úvahy generálního ředitele v navazujícím řízení ve věcech služby, jsou dostatečně podloženy důkazy, které byly podkladem pro samotné služební hodnocení a jsou i součástí spisu v řízení ve věcech služby. S ohledem na skutečnost, že v řízení ve věcech služby není namístě nahrazovat či doplňovat hodnotící úvahy hodnotitele ve služebním hodnocení, respektive jeho nadřízeného při vypořádání námitek, by další provádění dokazování k těmto úvahám nebylo účelné.
22. Ministryně dodala, že zpráva veřejné ochránkyně práv byla založena do spisu v odvolacím řízení výhradně k potvrzení okolnosti, že anonymní stížnosti, k nimž přihlédl hodnotitel ve služebním hodnocení, byly skutečně výrazem dlouhodobě neuspokojivých interpersonálních vztahů ve Věznici Pardubice, které existovaly přinejmenším od roku 2014, tedy i v období přecházejícím tvrzené šikaně účastníka ze strany jeho nadřízených, a že zohlednění těchto anonymních stížností tak nebylo výrazem eventuální podjatosti hodnotitele či generálního ředitele. Nebyl tedy důvod provádět další důkazy navrhované žalobcem – zde žalovaný setrval na tom, že byl žalobce odvolán na základě služebního hodnocení, úvahy jsou podloženy důkazy. Žádný z navrhovaných důkazů není způsobilý zvrátit závěr ohledně neuspokojivých interpersonálních vztahů ve Věznici Pardubice, který ze zprávy veřejné ochránkyně práv vyplývá.
23. K namítaným procesním vadám správního řízení ministryně uvedla, že v prvostupňovém rozhodnutí se generální ředitel Vězeňské služby vypořádal s námitkami žalobce týkajícími se stanovování lhůt i k námitce, že svá podání žalobce zpracovával pod tlakem lhůt. Shrnula, že žalobce se ve věci několikrát podrobně vyjádřil a opakovaně mu byla stanovena lhůta pro seznámení se s podklady pro rozhodnutí a pro vyjádření se k nim. Naposledy před vydáním napadeného rozhodnutí byl žalobce vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a k vyjádření dopisem ze dne 19. 10. 2020 s tím, že mu byla stanovena lhůta k vyjádření do 26. 10. 2020 v 11:00h. V této lhůtě příslušník dne 21. 10. 2020 nahlédl do spisu a dne 26. 10. 2020 se ve věci podrobně vyjádřil. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 27. 10. 2020, přičemž poslední vyjádření příslušníka je v něm zohledněno.
24. Ministryně neshledala porušení procesních práv žalobce. Je běžnou praxí, že spis je v průběhu řízení doplňován (v předmětné věci podle všeho v návaznosti na úvahy služebního funkcionáře ohledně rozsahu přezkumu služebního hodnocení). S převážnou většinou podkladů byl příslušník seznámen již v rámci svého výkonu služby nebo v jiných řízeních. Lhůta pro seznámení se s podklady a vyjádření s ohledem na vše výše uvedené byla dostatečná a nevybočovala z běžné praxe. Namítané stanovování konce lhůt v hodinách samo o sobě nezpůsobuje nezákonnost, byť se nejedná o zcela běžný postup. Zdůraznila pak, že v posuzovaném případě ke vzniku sporné situace nedošlo.

III. Žaloba

25. Žalobce má za to, že rozhodnutí je **a)** věcně nesprávné, **b)** představuje vůči němu šikanu a zneužití práva. Dále podle něj v řízení došlo **c)** k závažným procesním vadám a **d)** nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav pro vydání napadeného rozhodnutí.
26. Žalobce předeslal, že je ve služebním poměru od r. 1991. Do poloviny roku 2019 nebyl nikdy kázeňsky řešen ani potrestán, veškerá jeho služební hodnocení do doby před r. 2016 byla provedena se závěrem, že dosahuje vynikajících výsledků, až v roce 2016 byl hodnocen se závěrem, že dosahuje velmi dobrých výsledků.
27. Zlom podle něj nastal poté, co došlo k neshodám mezi ním a generálním ředitelstvím Vězeňské služby, když odmítl nabídku na dobrovolný odchod ze služebního poměru. Od té doby byly jednak proti němu zaměřeny kontroly ve zvýšené intenzitě a frekvenci a dále byla oproti němu opakovaně zahajována řízení ve věcech služebního poměru. Nátlak na žalobce se zvýšil poté, co ministryně spravedlnosti zrušila rozhodnutí generálního ředitele Vězeňské služby ČR ze dne 13. 12. 2019, č. j. VS-185773-62/ČJ-2019-800020, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku a byl mu uložen trest odnětí služební hodnosti. Na pokyn ministryně spravedlnosti bylo rozhodnuto o ukončení zproštění výkonu služby a žalobce se tak měl vrátit na své služební místo. V den doručení rozhodnutí o ukončení zproštění výkonu služby však žalobce obdržel od generálního ředitele rozkaz, kterým mu bylo zakázáno vstupovat do Věznice Pardubice. Žalobci byl nejprve nařízen ozdravný pobyt individuální formou v místě bydliště, následně mu bylo uloženo čerpání dovolené a po jejím skončení mu bylo oznámeno, že jsou dány překážky na straně zaměstnavatele a tudíž nadále trvá, že se nemůže na své služební místo vrátit. V září 2020 se doslechl od bývalých kolegů, že se na původní služební místo nevrátí, a že budou učiněny kroky, aby nadále působil jako zástupce ředitele Věznice Valdice. Následně 27. 10. 2020 bylo rozhodnuto o odvolání žalobce ze služebního místa ředitele Věznice Pardubice a byl převeden do personální pravomoci ředitele Věznice Valdice, který jej dne 2. 11. 2020 s účinností od 3. 11. 2020 ustanovil 1. zástupcem ředitele Věznice Valdice.
28. Žalobce má za to, že došlo ke zneužití zákonného postupu za účelem dosažení tohoto cíle.
29. Dne 4. 9. 2020 mu bylo předáno služební hodnocení, přestože v té době probíhal nařízený ozdravný pobyt individuální formou. Proti služebnímu hodnocení se bránil námitkami, ty byly následně zamítnuty jako nedůvodné. Podle názoru žalobce lze služební hodnocení přezkoumat v rámci soudního přezkumu napadeného rozhodnutí z pohledu, zda splňuje zákonné podmínky, je srozumitelné, odůvodněné a lze dle jeho obsahu učinit daný závěr hodnocení. Služební hodnocení v jeho věci neodpovídá požadavkům rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2009, č. j. 3 Ads 86/2008 – 80, je nezákonné a způsobuje nezákonnost jak prvostupňového tak i napadeného rozhodnutí.
30. Služebnímu hodnocení žalobce vytýká následující vady:
- služební hodnocení nesprávně zpracoval náměstek pro vzdělávání a odborné zacházení namísto generálního ředitele Vězeňské služby ČR v rozporu s § 203 odst. 2 zákona o služebním poměru,
 - služební hodnocení nebylo zpracováno na základě průběžného hodnocení dle § 203 odst. 5 zákona o služebním poměru,

- formulace ve služebním hodnocení jsou naprosto vágní, subjektivní a protichůdné, v důsledku čehož je služební hodnocení nepřezkoumatelné,
 - byly zohledněny pouze negativní skutečnosti, nikoli pozitivní; ve služebním hodnocení je zmíněno pouze okrajově, že žalobce dostával odměny do poloviny roku 2018, ačkoli odměny dostával pravidelně, je absurdní, že by dostával pravidelně odměny v takovéto výši, pokud by dosahoval neuspokojivých výsledků; obdobně nebylo zohledněno, že žalobce obdržel ocenění v podobě plakety JUDr. Emila Martince, kterou obdržel od hejtmána Pardubického kraje u příležitosti 100. výročí vzniku Československé republiky dne 27. 10. 2018, a medaili ředitele krajského ředitelství policie Pardubického kraje za významnou, aktivní a dlouhodobou spolupráci s Krajským ředitelstvím policie Pardubického kraje dne 13. 9. 2018 – tyto zásluhy nepovažoval hodnotitel za podstatné.
31. Žalobce dále namítl, že byl po celou dobu řízení pod tlakem lhůt, které byly opakovaně stanovovány v řádu dnů či dokonce byl stanoven termín pro nahlížení za méně než 24 hodin, byla stanovena lhůta pro vyjádření nejen dnem, ale i konkrétní hodinou, do které se měl žalobce vyjádřit. To přesto, že pro písemnou formu mohl zvolit i doručovatele poštovních zpráv. V řízení zpracovával svá vyjádření, která však krátce po odeslání již nebyla aktuální, neboť mezitím došlo k doplnění spisu. Žalobce učinil úkon nahlížení do spisu v termínu určeném generálním ředitelem, přičemž ve spise byly v dané době jen základní dokumenty, a následně byl spis doplněn o dokumenty v řádu stovek stran, přičemž žalobci byla dána lhůta dva a půl dne k vyjádření, aniž by mu bylo umožněno do doplněného spisu nahlédnout. Následně v rozporu s oznámením nebyly do spisu řádně založeny podklady, které měly být jeho součástí, tudíž další nahlížení do spisu bylo naprosto zbytečným úkonem.
32. Žalobce namítl, že generální ředitel Vězeňské služby neúplně zjistil skutkový stav – v odůvodnění shrnul průběh řízení a uvedl, že podkladem je služební hodnocení. Neprovedl navrhované důkazy k vyvrácení služebního hodnocení. Podle žalobce tak učinil v rozporu s požadavkem rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2009, č. j. 3 Ads 86/2008 – 80.
33. K námitce zneužití jinak zákonného postupu žalobce uvedl, že spornost služebního hodnocení je zřejmá již z toho, že v rozhodném období služebního hodnocení obdržel žalobce opakovaně odměnu za mimořádně kvalitní splnění služebních úkolů (7krát v celkové výši 250.000,- Kč). V rozhodném období obdržel ocenění v podobě plakety JUDr. Emila Martince od hejtmána Pardubického kraje u příležitosti 100. výročí vzniku Československé republiky dne 27. 10. 2018 a medaili ředitele krajského ředitelství policie Pardubického kraje za významnou, aktivní a dlouhodobou spolupráci s Krajským ředitelstvím policie Pardubického kraje dne 13. 9. 2018, pokud právě v dané době dosahoval neuspokojivých výsledků. Poslední rok před vypracováním služebního hodnocení byl pak zproštěn výkonu služby, tudíž ani nemohl dosahovat neuspokojivých výsledků.
34. Dle žalobce se jednalo o účelový postup poté, co žalovaný zrušil rozhodnutí generálního ředitele o kázeňském přestupku, za který byl žalobci udělen trest odnětí služební hodnosti. Žalovaný i generální ředitelství argumentovali tím, že ke zrušení rozhodnutí o odnětí služební hodnosti došlo výlučně z důvodu uplynutí prekluzivní doby. Žalobce však trvá

na tom, že se kárného provinění nedopustil, neboť dané provinění bylo posuzováno Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže na základě podnětu generálního ředitelství a Úřad pro ochranu hospodářské soutěže dospěl k závěru, že k porušení zákona nedošlo a není důvod zahajovat řízení z moci úřední.

35. Žalobce následně shrnul další 4 rozhodnutí, která proti němu v roce 2019 byla ze strany generálního ředitele Vězeňské služby vydána – ze dne 20. 8. 2019 o odnětí služebního příplatku, ze dne 26. 8. 2019, o dočasném zproštění funkce a dvě rozhodnutí o kázeňských přestupcích (ze dne 2. 12. a 13. 12. 2019).

IV. Vyjádření žalovaného

36. Žalovaný (resp. ministryně) ve vyjádření k žalobě poukázal na to, že neexistuje shoda v otázce, do jaké míry je služební funkcionář v navazujícím řízení vázán služebním hodnocením a zda v tomto řízení disponuje správní úvahou v otázce odvolání příslušníka a jeho převedení na jiné služební místo v návaznosti na výsledky služebního hodnocení. V odborné literatuře lze nalézt názor, že v případě služebního hodnocení, že hodnocený příslušník dosahuje neuspokojivých výsledků, musí být tento příslušník ze služebního místa odvolán, tak i názor, že z místa odvolán být může.
37. Žalovaný poukázal na to, že v § 26 odst. 4 zákona o služebním poměru je užitá formulace „lze“. Je tedy na místě předpokládat míru správní úvahy stran otázky, zda dosažení neuspokojivých výsledků ve služebním hodnocení odůvodňuje odvolání a převedení na jiné služební místo. V případě, že nevyhovujících výsledků ve službě dosahuje vedoucí příslušník organizační jednotky, bude z hlediska řádného zajištění dalšího fungování dotčené jednotky zpravidla namísto k odvolání a převedení na jiné služební místo přistoupit.
38. Poukázal na to, že judikatura vyšších soudů se otázkou přezkumu závěrů služebního rozhodnutí v řízení o odvolání ze služebního místa v minulosti zabývala především v případě posuzovaném Ústavním soudem pod sp. zn. III. ÚS 4046/18, Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 5 As 206/2017 a Městským soudem v Praze pod sp. zn. 6 Ad 3/2015. Ústavní soud podle žalovaného shledal, že služební hodnocení lze přezkoumat z hlediska jeho zákonnosti, Nejvyšší správní soud hodnocení považuje za podklad pro rozhodnutí a nepodléhá standardním možnostem přezkumu ve správním soudnictví. Riziko zneužití je podstatně omezeno možnostmi přezkumu v řízení o námitkách.
39. Žalovaný je názoru, že v návazném řízení ve věcech služby není nad rámec výše popsaného posouzení zákonnosti namísto přezkoumávat správnost samotných úvah a na nich postavených závěrů hodnotitele, respektive jeho nadřízeného při vypořádání námitek, ani v tomto smyslu provádět další dokazování, zejména ohledně toho, zda jsou splněny zákonem stanovené podmínky, zda věc posuzovaly oprávněné osoby, zda jsou závěry v hodnocení a ve vypořádání námitek srozumitelné, zda jsou přesvědčivě odůvodněny, zda nejsou vnitřně rozporné, zda mají závěry oporu v podkladech a nedošlo tak k překročení mezi správní úvahy, a konečně zda není proces služebního hodnocení stižen podjatostí a nedošlo ke zneužití správní úvahy. Žalovaný tak nebyl oprávněn nikterak přezkoumávat správnost úvah a na nich postavených závěrů hodnotitele. Nahrazením vlastních úvah hodnotitele či jeho nadřízeného úvahami odvolacího orgánu by totiž došlo k popření

smyslu celého procesu služebního hodnocení, v jehož rámci mají na základě podkladů svůj názor na kvalitu výkonu služby hodnoceného vyjádřit osoby, které jsou s tímto výkonem, pokud možno bezprostředně seznámeny. Každý vyšší služební funkcionář je totiž nutně vzdálenější skutečnému výkonu služby hodnoceného.

40. Poukázal na to, že stran hodnoceného období a průběžného hodnocení byla tato námitka vypořádána v bodě 140 až 142 napadeného rozhodnutí. Námitku žalobce týkající se zohlednění pouze negativních skutečností v rámci služebního hodnocení žalovaný vypořádal v bodě 148 napadeného rozhodnutí. Námitku k určení osoby provádějící služební hodnocení žalovaný vypořádal v bodech 129 až 131 napadeného rozhodnutí. K tomu žalovaný dodal, že systémové nastavení zvolené generálním ředitelem Vězeňské služby je logické s ohledem na organizační uspořádání Vězeňské služby, když služebními funkcionáři Vězeňské služby jsou její generální ředitel a pak ředitelé věznic. S ohledem na skutečnost, že rozhodování o námitkách vyžaduje stanovisko poradní komise, je nezbytné, aby o námitkách rozhodoval služební funkcionář, neboť právě on poradní komisí disponuje; zároveň je vhodné, aby jak hodnotitel, tak funkcionář rozhodující o námitkách byli služebně co nejblíže hodnocenému, tak, aby jejich hodnocení jeho výkonu služby bylo co nejvíce vypovídající. Řešení, které zvolila Vězeňská služba, je podle názoru žalovaného účelné.
41. Žalovanému není zřejmé, v čem žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost služebního hodnocení, prvoinstančního i napadeného rozhodnutí, když v napadeném rozhodnutí žalovaný pečlivě vypořádal všechny námitky žalobce a rovněž podrobně v bodě 144 až 147 a 150 zdůvodnil, proč nepochybuje o zákonnosti a přezkoumatelnosti služebního hodnocení žalobce i prvoinstančního rozhodnutí. Námitka žalobce týkající se stanovování lhůt či zpracování vyjádření pod tlakem lhůt byla podrobně vypořádána v prvoinstančním rozhodnutí, tak i v bodech 174 a 175 napadeného rozhodnutí. Žalobce se rovněž ve věci několikrát podrobně vyjádřil, přičemž mu byla opakovaně stanovena lhůta pro seznámení se s podklady pro rozhodnutí a pro vyjádření se k nim. Před vydáním prvoinstančního rozhodnutí byl žalobce vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a k vyjádření dopisem ze dne 19. 10. 2020 s tím, že mu byla stanovena lhůta k vyjádření do 26. 10. 2020 v 11:00h. V této lhůtě příslušník dne 21. 10. 2020 nahlédl do spisu a dne 26. 10. 2020 se ve věci podrobně vyjádřil. Prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno dne 27. 10. 2020, přičemž poslední vyjádření příslušníka je v něm zohledněno.
42. Taktéž námitka žalobce týkající se neúplného zjištění skutkové stavu věci byla podrobně vypořádána v bodě 150 a 163 až 169 napadeného rozhodnutí. Žalovaný poukázal na to, že žalobce ani neuvedl, které konkrétní námitky generální ředitel Vězeňské služby nevypořádal a neuvedl žádné argumenty na podporu svých tvrzení.
43. Námitkou stran tvrzené šikany a zneužití procesu služebního hodnocení se žalovaný podrobně zabýval v bodě 151 až 161 napadeného rozhodnutí. Dostatečným způsobem zdůvodnil, proč nic nenasvědčuje tomu, že by došlo k šikaně a zneužití procesu služebního hodnocení. Služební hodnocení je vždy do jisté míry projevem subjektivního názoru hodnotitele. Ze spisového materiálu však nevyplývá, že by se závěry hodnotitele nezakládaly na dostatečně zjištěných skutkových okolnostech případu tak, jak vyplývají ze zajištěných podkladů. Závěr, který učinil hodnotitel, byl založen na jeho řádně

odůvodněné hodnotící úvaze a nemohlo tudíž dojít k žádné šikaně či zneužití procesu služebního hodnocení.

44. Co se týče služebních hodnocení žalobce od roku 2000, které žalobce navrhnul jako důkaz, žalovaná uvedla, že předmětná služební hodnocení nebyla předmětem posuzovaného řízení. Tato služební hodnocení nemají pro posouzení případu žádnou zřejmou relevanci. Žalované není jasný ani důvod, z jakého žalobce jejich předložení navrhl. Pro posuzované řízení je toliko podstatné, že žalobce dosáhl v posledním služebním hodnocení neuspokojivých výsledků, a že existovaly důvody, aby byl žalobce v této souvislosti odvolán ze služebního místa ředitele Věznice Pardubice a převeden na jiné služební místo.

V. Replika žalobce

45. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného setrval na tom, že s ním nebylo prováděno průběžné každoroční hodnocení. V podrobnostech k Pokynu č. 17/2020 generálního ředitele a k průběžnému hodnocení odkázal na svou argumentaci v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Podle jeho názoru je v rozporu se zákonem o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, pokud služební hodnocení na jeho osobu jakožto ředitele věznice vypracovává náměstek pro vzdělávání a odborné zacházení pro provedení služebního hodnocení a o námitkách rozhoduje generální ředitel Vězeňské služby. Dle § 203 odst. 5 zákona o služebním poměru služební hodnocení vychází z průběžného každoročního hodnocení, které provádí přímý nadřízený příslušníka v průběhu kalendářního roku a schvaluje jej hodnotitel. Přímým nadřízeným příslušníka je generální ředitel, tudíž by jím vypracované průběžné hodnocení schvaloval náměstek pro vzdělávání a odborné zacházení jakožto hodnotitel. Bylo by absurdní, aby generální ředitel rozhodoval o námitkách proti služebnímu hodnocení, které vydal hodnotitel, který schválil průběžné hodnocení provedené generálním ředitelem. Již jen takovéto nastavení by dle názoru žalobce založilo podjatost jednotlivých osob.
46. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že překročení lhůty o 9 měsíců je sice porušením zákona, nicméně že nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí. Žalobce považuje za zásadní porušení svých práv, pokud služební hodnocení je zpracováno v době, kdy je více než jeden rok postaven mimo službu; je zpracováno devět měsíců po uplynutí zákonné lhůty; jeho podkladem nejsou průběžná každoroční hodnocení.
47. Žalobce k námitce nepřezkoumatelnosti služebního hodnocení, prvoinstančního i napadeného rozhodnutí poukázal na konkrétní části hodnocení, v nichž tuto vadu spatřuje a polemizuje s tamními závěry. Jedná se o část A – Plnění úkolů hodnoceným z posledního hodnocení, bod 1, dále hodnocení výsledků věznice pod vedením žalobce, hodnocení manažerských schopností žalobce, hodnocení postupů k plnění povinností žalobce, hodnocení dynamické bezpečnosti. Výsledkem je podle žalobce subjektivní závěr, který není nijak podložen.
48. K procesním vadám žalobce uvedl, že nutnost opakovaných vyjádření byla dána právě procesními pochybeními v řízení před generálním ředitelstvím. Stejně tak opakované nahlížení do spisu bylo vyvoláno nesprávným vedením spisu ze strany generálního ředitelství, které vyzvalo žalobce k nahlížení, resp. jej informovalo o doplnění spisu, aby následně žalobce v rámci nahlížení zjistil, že žádné dokumenty do spisu doplněny nebyly.

Žalobce byl účasten několika řízení vedených před generálním ředitelstvím, avšak v žádném z nich nebyly lhůty stanoveny hodinou, vždy byly určeny standardně datem, tudíž uplynuly až ve 24,00 hod. daného dne.

49. Žalobce setrval na názoru, že generální ředitel nepostupoval řádně, pokud nezohlednil veškeré skutečnosti tvrzené žalobcem v řízení. Služební hodnocení má být jenom jedním z podkladů pro rozhodování.
50. Podle žalobce je zřejmé, že napadené rozhodnutí je součástí dlouhodobé šikany jeho osoby i z dalších skutečností. Poukázal na to, že poté, co byl vyzván přípisem ze dne 17. 8. 2021, aby ukončil zproštění výkonu služby žalobce, dne 25. 8. 2020 bylo doručeno rozhodnutí generálního ředitele o ukončení zproštění výkonu služby zpětně ke dni 17. 8. 2020, současně obdržel oznámení generálního ředitele o vyslání na „*ozdravný pobyt individuální formou v místě bydliště*“ za rok 2019 a 2020 ode dne následujícího po dni doručení rozhodnutí o ukončení zproštění výkonu služby. Dne 4. 9. 2020 v době ozdravného pobytu převzal žalobce na základě rozkazu generálního ředitele v sídle generálního ředitele oznámení o určení doby čerpání dovolené za rok 2019 po skončení ozdravného pobytu od 23. 9. 2020 do 14. 10. 2020; téhož dne 4. 9. 2020 obdržel žalobce rovněž služební hodnocení se závěrem, že dosahuje neuspokojivých výsledků; dne 13. 10. 2020 obdržel žalobce oznámení, že od 15. 10. 2020 bude na překážkách ve službě na straně bezpečnostního sboru. Dalším nátlakem na žalobce má být rozhodnutí o odnětí osobního příplatku, které bylo žalobci doručeno dne 19. 10. 2020 a žalovanou potvrzeno dne 18. 8. 2021. Ačkoli žalovaný dospěl k závěru, že z velké části je rozhodnutí generálního ředitele nepřezkoumatelné, přesto rozhodnutí potvrdil.
51. Žalobce je názoru, že ačkoli nebylo prokázáno, že by se dopustil kázeňského přestupku (naopak Úřad pro ochranu hospodářské soutěže konstatoval, že není důvod zahajovat řízení z moci úřední ohledně jednání žalobce), nebylo mu po ukončení zproštění výkonu služby umožněno vrátit se na své služební místo a naopak byl učiněn řetězec účelových kroků, které měly jediný cíl – zabránit tomu, aby se žalobce vrátil na místo ředitele Věznice Pardubice.

VI. Jednání

52. Jednání ve věci se uskutečnilo 21. 6. 2022.
53. Žalobce prostřednictvím svého zástupce setrval na dosavadním procesním postoji. K již uplatněným žalobním bodům zvláště zdůraznil, že služební hodnocení bylo zpracováno v době, kdy žalobce byl nejprve zproštěn výkonu služby, následně byl vyslán na ozdravný pobyt a poté bylo určeno čerpání dovolené na zotavenou. Procesní obranu byl nucen vykonat v této době. Služební hodnocení nemuselo být jediným podkladem, služební funkcionáře měl zohlednit veškeré skutečnosti tvrzeným žalobcem v řízení, tak učiněno nebylo. Šlo o šikanozní výkon práva za účelem znemožnění návratu žalobce na služební místo, ačkoliv žalovaný dal pokyn služebnímu funkcionáři, aby po zastavení kárného řízení bylo ukončeno zproštění, služební funkcionář nejprve uložil žalobci, aby čerpal ozdravný pobyt individuální formou, což je výjimečná situace, o kterou žádá zpravidla příslušník, následně bylo žalobci určeno čerpání dovolené a následně byl žalobce na překážkách na straně bezpečnostního sboru.

54. Žalovaný shrnul, že v napadeném rozhodnutí vysvětlil s odkazem na judikaturu Ústavního soudu i správních soudů, jaké jsou limity přezkumu služebního hodnocení, to poté přezkoumal na základě námitek žalobce a ve světle relevantní judikatury. Jak rozhodnutí služebního funkcionáře tak žalovaného obsahovaly správní úvahu, zda je na místě odvolat žalobce na základě služebního hodnocení z místa ředitele Věznice Pardubice. Shledal, že bylo na místě žalobce odvolat. V rozhodnutí implicitně neshledal, že by hodnotitel či služební funkcionář byl podjatý.
55. Žalobce se na jednání k věci rovněž vyjádřil osobně. Popsal ze svého pohledu sled událostí následujících po ukončení dočasného zproštění. Uvedl, že lhůty k procesním úkonům byly krátké, limitované i hodinami, do spisu bylo přidáno např. 100 stránek a na reakci měli jen pár dnů. Z Pardubic věděl, že stávající ředitel uklidňoval kolegy, že se žalobce na místo již nevrátí a bude nejspíše ustanoven na místo neobsazeného 1. zástupce ředitele Věznice Valdice. Do doby služebního hodnocení nezaznamenal nespokojenost s výkonem služby, neobdržel výtku. V červnu 2018 na poradě ředitelů bylo žalobci nabídnuto prostřednictvím generálního ředitelství odchod do civilu na jakékoliv místo s tím, že kontroly stejně nedopadnou dobře, na tuto nabídku nereagoval. V roce 2018 se upravovalo nařízení o akceschopnosti věznice a žalobce byl jediný ředitel, který připomínkoval, že vnitřní předpis je v kolizi s právními předpisy. Následkem byla v říjnu 2018 tematická a komplexní kontrola, která skončila v červnu 2019. Souběh a chronologie kroků proti žalobci evokuje snahu generálního ředitelství se jej zbavit.
56. Městský soud na jednání provedl důkazy rozhodnutím generálního ředitele Vězeňské služby ČR, č.j. VS-193408/ČJ-2019-800020, rozhodnutím Ministryně spravedlnosti, č. j. MSP-54/2019-ODKA-ROZ/9, rozhodnutím generálního ředitele Vězeňské služby ČR, č.j. VS-193467-2/ČJ-2019-800020, rozhodnutím generálního ředitele Vězeňské služby ČR, č.j. VS-223353-24/ČJ-2019-800020, rozhodnutím ministryně spravedlnosti č. j. MSP-4/2020-ODKA-ROZ/11, rozhodnutím generálního ředitele Vězeňské služby ČR, č.j. VS-193408 - 36/ČJ-2019-800020, rozhodnutím ministryně spravedlnosti č. j. MSP-106/2020-ODKA-ROZ/8, pokynem Generálního ředitele Vězeňské služby č. 17/2020.
57. Městský soud neshledal za podstatné pro předmět věci, aby žalobce dále navrhoval důkazy k prokázání skutečnosti, že *„již v září 2020 bylo známo, že se žalobce stane zástupcem ředitele Valdice“*, vzhledem k tomu, že žalobce o těchto okolnostech před soudem sám vypovídal. Dále městský soud neprovedl důkaz služebními hodnoceními žalobce od roku 2000, neboť předmětem této věci je služební hodnocení z roku 2020, potažmo jeho srovnání s rokem 2016, kdy žalobce zastával rovněž funkci ředitele Věznice Pardubice (od 22. 2. 2016), dřívější služební hodnocení tak nejsou podstatná pro předmět věci. Městský soud rovněž neprovedl důkaz odvoláním žalobce proti rozhodnutí generálního ředitele Vězeňské služby ČR, č. j. VS-193408/ČJ-2019-800020, odvoláním žalobce proti rozhodnutí generálního ředitele VS ČR, VS-185773- 62/ČJ-2019-800020 a odvoláním žalobce proti rozhodnutí generálního ředitele Vězeňské služby ČR, č. j. VS-193467-2/ČJ-2019-800020 – jedná se toliko o důkaz procesní obrany žalobce proti rozhodnutím, z podkladů správního spisu, z jiných důkazů pak vyplývá, popř. je mezi stranami nesporné, že v prvních dvou případech bylo rozhodnutí služebního funkcionáře k odvolání žalobce zrušeno ministryní spravedlnosti, v posledním případě bylo zrušeno v roce 2020 zproštění funkce žalobce v návaznosti na zastavení souvisejícího kárného řízení. Pro nespornost neprovedl městský

soud důkaz přípisem ministryně spravedlnosti ze dne 17. 8. 2020, který adresovala služebnímu funkcionáři s podnětem ke skončení zproštění funkce žalobce.

58. Dále městský soud neprovedl důkaz rozhodnutím generálního ředitele VS ČR, VS-185773-62/ČJ-2019-800020, rozhodnutím Ministryně spravedlnosti, č. j. MSP-7/2020-ODKA-ROZ/21, sdělení ÚOHS ze dne 22. 1. 2020, námitkami žalobce proti služebnímu hodnocení – jedná se o součásti správního spisu, kterým se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 – 117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS).

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

59. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
60. Žalobce před odvoláním ze služebního místa a před převedením na jiné služební místo vykonával funkci ředitele věznice. Ředitel věznice stojí v čele věznice dle § 1 odst. 4 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráží České republiky a jedná jménem Vězeňské služby (§ 4 zákona o Vězeňské službě). Ředitel věznice je služebním funkcionářem dle § 2 odst. 1 zákona o služebním poměru a z povahy své funkce k zabezpečení úkolů Vězeňské služby (vymezené jednak § 2 zákona o Vězeňské službě, dále např. zákonem č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a taktéž obecně ze zákona o služebním poměru příslušníka bezpečnostních sborů), disponoval řídicími, organizačními a kontrolními mechanismy.
61. Na žalobce se vztahovaly jak základní povinnosti příslušníka § 45 odst. 1 zákona o služebním poměru – mezi jinými dle § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru povinnost dodržovat služební kázeň (srov. § 46 zákona o služebním poměru), již se rozumí nestranné, řádné a svědomité plnění služebních povinností příslušníka, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů, tak se na něj vztahovaly povinnosti vedoucího příslušníka dle § 45 odst. 2 zákona o služebním poměru – mezi jinými a) hodnotit výkon služby podřízených příslušníků, b) zabezpečovat, aby příslušníci byli pro výkon služby náležitě vyškoleni a vycvičeni, d) vyvozovat důsledky z porušení služebních povinností a e) přijímat podněty k odstranění závad a nedostatků, které ohrožují nebo ztěžují výkon služby.
62. Žalobce byl svým hodnotitelem dne 4. 9. 2020 hodnocen tak, že na svém služebním místě ředitel Věznice Pardubice s nástupem od 22. 2. 2016 dosahuje neuspokojivých výsledků.
63. Služební hodnocení se sestává z několika částí. Úvodem je shrnut výsledek posledního hodnocení žalobce ze dne 7. 12. 2016 – to zaznamenalo pokles kvality plněných úkolů, žalobce byl hodnocen tak, že dosahuje velmi dobrých výsledků (druhý stupeň na pětistupňovém žebříčku hodnocení, pozn. městského soudu). Poté obsahuje posouzení odbornosti žalobce – konstatuje se, že žalobce dosahuje potřebné kvalifikace, v hodnoceném období neabsolvoval žádné další vzdělávání za účelem udržení a zvýšení manažerských dovedností. Hodnotí plnění 4 úkolů uložených předchozím hodnocením – ani u jednoho nebyla zaznamenána výrazná aktivita mimo rámec plnění služebních

povinností ze zastávaného služebního místa, nebylo zaznamenáno zvýšení účinnosti uložených opatření, případně u zaměstnávání odsouzených osob byl tento úkol plněn s nízkou efektivitou.

64. Hodnocení konstatuje, že žalobce byl 6x odměněn, byla mu udělena pamětní čestná medaile k 25. výročí Vězeňské služby. Konstatuje nenaplnění úkolu dosáhnout zvýšení zaměstnanosti odsouzených osob - věznice, jejímž ředitelem byl žalobce, je řazena k nižší než průměrné zaměstnanosti. Rekapituluje průběh kárného řízení žalobce, které skončilo zproštěním kárného obvinění pro prekluzi skutku. Rovněž tak bylo zrušeno zproštění výkonu služby žalobce. Poté hodnocení shrnuje závěry z kontrolní činnosti provedené Vězeňskou službou (tematická kontrola) pod č. j. VS-1802-36/ČJ-2018-800060 a komplexní kontroly č. j. VS-55890-24/ČJ-2019-800011-KON. Z nich vyplývají závažné nedostatky v rozsahu i kvalitě služby žalobce ve vyjmenovaných oblastech (uzavírání smluvních vztahů v rozporu s legislativou, oblast kontrolní činnosti vedení věznice, zaměstnávání odsouzených, výkon trestu odnětí svobody, výkon služby v rámci oddělení Vězeňské stráže, vedení spisů odsouzených, řada formálních pochybení při vedení personální agendy). Na základě výsledků komplexní kontroly bylo uloženo 81 opatření, 38 z nich u závažných pochybení.
65. Další část hodnocení charakterizuje postoj žalobce k vlastnímu rozhodování - bez respektu k obsahu vnitřních i zákonných předpisů, bez náležité sebereflexe, že žalobce ke svým postupům volí nepřiléhavé postupy - zmíněno je využívání stanoviska poradní komise k otázkám, které jí nepřísluší a naopak odmítání stanovisek kompetentních osob. Konstatuje, že dle výstupů z kontrolní činnosti žalobce nebyl úspěšný při naplňování strategického cíle Koncepce vězeňství ČR do roku 2025, nedokáže jako manažer těžit z potence lidských zdrojů, nedisponuje během řízení provozních procesů schopností určovat podstatné od nepodstatných, ani určovat priority v činnostech věznice. Hodnocení uvádí, že v oblasti odborného zacházení dosahovala věznice průměrných výsledků, v oblasti zajištění dynamické bezpečnosti podprůměrných výsledků. Při návštěvě vedení Vězeňské služby v červenci 2018 byly zjištěny nedůstojné podmínky pro výkon služby jak strážců, tak dozorců, náprava je jen částečná.
66. Hodnocení poté shrnuje, že od poloviny hodnoceného období jsou vykazovány nedostatky, pro které žalobce neobdržel odměny. Od poloviny roku 2018 žalobce při plnění služebních povinností vykazuje nízkou profesní úroveň ve všech hodnocených oblastech. Proto byl hodnotitel nucen zhoršit hodnocení výkonu služby, tj. tak, že žalobce dosahuje neuspokojivých výsledků. Závěrem doporučil hodnotitel žalobci zásadně zvýšit právní vědomí, úroveň teoretických znalostí v oblasti řízení organizační jednotky i v oblastech příslušné odborné působnosti, za jejichž chod a v něm probíhající procesy nese hodnocený plnou osobní odpovědnost - je doporučeno vzdělávání žalobce v oblasti bezpečnostně manažerských studií a v oblasti řízení lidských zdrojů. Pod odborným vedením přímého nadřízeného je nezbytné dosáhnout přenesení teoretických znalostí a obsahu právních a vnitřních norem upravujících chod řídicích procesů do praxe.
67. Žalobce proti hodnocení podal námitky - že služební hodnocení se zabývá jen obdobím 12 měsíců od poloviny roku 2018 do poloviny roku 2019, že žalobce od roku 2016 dostával odměny do poloviny roku 2018, v roce 2018 obdržel pamětní čestnou medaili. V části A hodnocení uložených úkolů jsou nepřezkoumatelné závěry. K hodnocení o neúspěšnosti

navýšení zaměstnávání odsouzených osob shrnul proces pronajímání haly v prostorách Věznice Pardubice. Měl za to, že činil od roku 2016 vše pro to, aby byla uzavřena nájemní smlouva, která umožní navýšení zaměstnanosti – podotkl, že hala byla pronajata, zaměstnávání probíhá. Kázeňské řízení bylo zastaveno, nemůže být zohledněno v hodnocení. Dále sporoval závěr komplexní kontroly, dle něhož Vězeňská služba porušila § 2 odst. 3 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek. Uvedl, že samotná závěrečná zpráva neobsahovala vypořádání připomínek, výtky nebagatelizoval, v důvodných případech zjednal nápravu. K vlastní nápravě neobdržel časový prostor, neboť byl zproštěn výkonu služby. Konstatování v oblasti odborného zacházení a dynamické bezpečnosti je bez odůvodnění. Stav strážních věží přetrval z minulého období, nevypovídá nic o odbornosti, kvalitě ani o úrovni teoretických znalostí při výkonu služby. Ihned po výtkách byla přijata opatření k nápravě. Nesouhlasil, že důkazem neutěšených interpersonálních vztahů mají být anonymní podání. Kontrola zahájená na základě anonymního podání ředitele odboru vazby a trestu nezjistila žádné negativní skutečnosti.

68. Generální ředitel Vězeňské služby na základě doporučení své poradní komise námítky žalobce zamítl a služební hodnocení potvrdil. Co se týče výtek vůči služebnímu hodnocení, uvedl, že u žalobce došlo ke zhoršení, což je odůvodněno v hodnocení. Na místo ředitele věznice jsou kladeny vyšší nároky než na příslušníky v nižších služebních hodnostech a to s ohledem na hospodaření s majetkem státu, respektování autority nadřízených a s ohledem na manažerské řízení. Hodnocení se zabývá celým obdobím, tj. i udělením odměn žalobci. Konstatuje, jaké úkoly byly žalobci v předchozím hodnocení uloženy a jak je splnil. K hodnocení okolností zvýšení zaměstnávání odsouzených osob generální ředitel uvedl, že údaje vycházejí ze statistiky, poukázáním na kárné řízení upozornil na jednání při uzavírání nájemní smlouvy a na jednání při rozhodování žalobce. V meritu pak o vině žalobce nebylo rozhodnuto vzhledem k prekluzi skutku. Poukázal na to, že žalobce se soustředil na sjednání nájemní smlouvy, nejednal o zaměstnávání s více subjekty, nezřídil středisko hospodářské činnosti v jím řízené věznici. Pro srovnání - pověřený ředitel zahájil činnost na dvou nových pracovištích, zřídil středisko hospodářské činnosti. Zaměstnanost v září 2020 byla 61 %. K namítaným závěrům komplexní kontroly generální ředitel uvedl, že zjištění o porušení zákona o zadávání veřejných zakázek dospěl kontrolní orgán generálního ředitelství, UOHS neměl toliko dostatek podkladů pro zahájení řízení. Závěrečná zpráva je sumarizační a zabývá se zjištěnými pochybeními ve věznici. Při kontrole byla zjištěna řada pochybení, které měly dopad jak na zajištění dynamické bezpečnosti, tak i na odborné zacházení. V oblasti odborného zacházení byly zjištěny nedostatky v kázeňském řízení, vyhodnocování programu zacházení, nevedení aktivit programu zacházení pracovníky odborného zacházení ve vězeňství dle vnitřního předpisu, nedodržení doby pobytu v nástupním oddíle. V oblasti dynamické bezpečnosti byly zjištěny nedostatky v rámci porušení zásad vnitřní bezpečnosti věznice, opakovaném chybném vedení početního přehledu o odsouzených, nepředávání informací podřízeným ohledně nebezpečnosti odsouzených, kontroly balíčků nebyly prováděny v souladu s vnitřním předpisem, dohled nad pracovní činností odsouzených nebyl prováděn v souladu s řádem výkonu trestu odnětí svobody, nebyla vedena řádná povolených věcí odsouzeným. Podstatou hodnocení není, jak odstranil žalobce nedostatky, ale vůbec to, že byly zjištěny. Stav strážních věží byl žalobce povinen znát, byl ředitelem celou dobu hodnoceného období. Náprava je toliko splněním příkazu, podstatné je, že k porušení vůbec došlo. Anonymní podání značí nespokojenost s vedením věznice, jedná se o souvislost se zajištěním důstojných podmínek pro výkon služby v oblasti dynamické

bezpečnosti. Operativní kontrola odboru výkonu vazby a trestu (viz zpráva ze dne 14. 1. 2019) generálního ředitelství zjistila pochybení – překročení doby v nástupním oddíle, toto pochybení se vztahuje k oblasti odborného zacházení. Služební hodnocení nebylo provedeno jako reakce na zrušení rozhodnutí o kárném přestupku, ale ze zákonných důvodů, poslední hodnocení bylo provedeno před více než 3 lety, k důvodům prodloužení se vyjádřil hodnotitel.

69. Žalobce v žalobě namítl, že formulace služebního hodnocení jsou vágní, subjektivní, protichůdné a nepřezkoumatelné.
70. Co se týče přezkoumání obsahové stránky hodnocení, judikatura k ní vyslovila již několik názorů.
71. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 8. 2009, č. j. 3 Ads 86/2008 – 80, poukázal na to, že služební hodnocení je podle § 203 odstavce 2 služebního zákona definováno jako podklad pro rozhodování ve věcech služebního poměru příslušníka. Je jedním z podkladů pro rozhodování, protože služební funkcionář zpravidla pro své rozhodnutí potřebuje více podkladů. Služební hodnocení lze charakterizovat jako druh činnosti, v jejímž průběhu porovnává hodnotitel představu o náplni služební činnosti vykonávané na služebním místě se skutečným výkonem tohoto služebního místa konkrétním příslušníkem. Výsledky zmiňovaného ověření kvalit příslušníka provedeného v hodnotící části se promítnou v závěrech služebního hodnocení, v nichž služební funkcionář posuzuje způsobilost příslušníka pro výkon služby vůbec a pro výkon služebního místa a předpoklady hodnoceného pro další službu a služební zařazení.
72. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 Ads 19/2013 - 35, č. 2916/2013 Sb. NSS, konstatoval, že byť např. služební funkcionář musí příslušníka propustit, pozbyli-li podle posudku psychologa bezpečnostního sboru osobnostní způsobilost k výkonu služby, neznamená to, že služební funkcionář je jen pasivním vykonavatelem rozhodnutí psychologa bezpečnostního sboru, bez jakékoliv vlastní odpovědnosti. Závěr psychologa vydaný ve smyslu § 5 vyhlášky o osobnostní způsobilosti je třeba vnímat jen jako podklad správního rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, byť zpravidla stěžejní, který v konečné fázi podléhá soudnímu přezkumu. Takový podklad tedy může být služebním funkcionářem a následně správním soudem přezkoumán např. z hlediska jeho vad, nedostatku opory ve spisech, rozporu se spisy, anebo z hlediska vad řízení při zjišťování skutkové podstaty. Také Vrchní soud v Praze ve svém rozhodnutí č. j. 6 A 54/98 - 45 ze dne 30. 6. 1999 uvedl, že služební hodnocení je součástí skutkového stavu jako podkladu pro rozhodnutí funkcionáře ve věcech služebního poměru. Námitkami proti služebnímu hodnocení se může soud zabývat v těch mezích, v nichž zkoumá skutkovou stránku věci, a to jen v řízení, jehož předmětem je skutečné rozhodnutí ve věci služebního poměru.
73. Obsah hodnocení, jak byl jeho obsah rekapitulován seshora, vychází ve stěžejní části především ze závěrů kontrol, je stručné a zevšeobecnující. Žalobci jako řídicí osobě a manažerovi (služební hodnocení hodnotí žalobce v pozici ředitele věznice) přičítá zjištěná pochybení a nedostatky ve Věznici Pardubice. Vytýkaná pochybení jsou žalobci známa, vyjadřoval se k nim právě v pozici ředitele věznice. Tuto odpovědnost žalobce ani nezpochybňuje - např. ve vyjádření k výsledku dílčí kontroly ze dne 24. 4. 2019, č. j. VS-55890-10/ČJ-2019-800011, sám uznal, že jako ředitel věznice je odpovědný za celkový chod

organizační jednotky a plnění stanovených úkolů. Žalobce navíc v postavení ředitele uplatnil k závěrům kontrol připomínky a námitky a účastnil se jejich vypořádání – zjevně i on sám akceptoval pozici řídicí osoby odpovědné za zjištěný stav ve věznici.

74. Správní spis k hodnocení žalobce obsahuje – služební hodnocení žalobce ze dne 4. 9. 2020, námitky proti hodnocení, zprávu ze dne 25. 7. 2019, č. j. VS 55890-24/ČJ-2019-800011-KON o výsledku komplexní kontroly a její dílčí zprávy z jednotlivých druhů kontrol včetně vypořádání námitek, které za věznici vznesl žalobce jako ředitel. Dále obsahuje služební hodnocení žalobce ze dne 7. 12. 2016, statistiku zaměstnaných odsouzených osob v jednotlivých věznicích za prosinec 2016, 1. pololetí 2017, za rok 2017, 1. pololetí roku 2018, za rok 2018, 1. pololetí 2019, za rok 2019, za 1. pololetí 2020. Dále spis obsahuje zprávu o výsledku tematické kontroly ve Věznici Pardubice ze dne 12. 12. 2018, č. j. VS-1802-36/ČJ-2018-800060 provedené ve dnech 29. 10 – 30. 11. 2018, zprávu ze dne 14. 1. 2019 o výsledku operativní kontroly, č. j. VS-52251-2/ČJ-2018-800030-KČ realizované dne 18. 12. 2018 za účelem prověření anonymních podání, zprávu ze dne 21. 3. 2017, č. j. VS 9933-2/ČJ-2017-800030-KČ o operativní kontrole provedené ve dnech 28. 2. – 1. 3. 2017, zprávu ředitele odboru investic a EU fondů o investičních akcích ze dne 4. 5. 2020 týkajících se oprav strážních věží ve Věznici Pardubice, přehled odměn žalobce od roku 2016 – 2018, 2013 – 2014, přehled odměn, darů a trestů žalobce od roku 1992 do roku 2020, rozhodnutí Generálního ředitele Vězeňské služby České republiky ze dne 13. 12. 2019, č. j. VS-185773-62/ČJ-2019-800020 ve věci kárného stíhání žalobce a rozhodnutí ministryně spravedlnosti ze dne 10. 8. 2020, č. j. MSP-7/2020-ODKA-ROZ/21 ve věci zastavení kárného stíhání žalobce pro prekluzi skutku, kontrolní závěr Nejvyššího kontrolního úřadu č. 19/07, zápis o zhodnocení stavu Věznice Pardubice od 1. 9. 2019 do 9. 9. 2020, plk. Mgr. Jaromíra Bricha ředitele věznice, a doporučení senátu poradní komise generálního ředitele Vězeňské služby ze dne 30. 9. 2020, č. j. VS-178500-6/ČJ-2020-80000P k námitkám žalobce proti služebnímu hodnocení.
75. Obsah spisového materiálu obsahuje tedy podklady o statistikách zaměstnanosti, o kárném řízení, o odměnách žalobce, o jeho služebním hodnocení v roce 2016, o stavu strážních věží. Zprávy o kontrolách vyčerpávajícím způsobem (a to i s vypořádáním námitek žalobce ke zjištěným pochybením) shrnují stav ve věznici v období od roku 2017 do roku 2019. Je pravdou, že ta část hodnocení, která vychází ze závěrů kontrol, ve většině případů přímo neuvádí zdroje poznatků, které hodnotitel vzal do úvahy. Nicméně, jelikož je zjevné, že hodnotitel vycházel ze zpráv o kontrolách, které byly mj. zaměřeny na nějakou oblast činnosti věznice - (personální oblast, rozhodování ve věcech služebního poměru, kvalita služby strážných, vedení spisů, nakládání s osobními údaji, zaměstnávání odsouzených, zabezpečení dodávek energií atp., jsou závěry hodnocení přezkoumatelné (porovnatelné) s jednotlivými zprávami, které se týkají hodnocené oblasti. Postoj žalobce pak vyplývá z připomínek a z námitek, které (mnohdy ve značném rozsahu) uplatnil jménem věznice ke kontrolním zjištěním. Stežejní část hodnocení provedl hodnotitel, částečně jej doplnil generální ředitel ve vypořádání námitek žalobce.
76. S těmito závěry městský soud seznámil. Shledal, že správní spis ke služebnímu hodnocení disponuje dostatkem podkladů, přičemž je srozumitelné, ze kterých částí spisového materiálu hodnotitel vycházel a je srozumitelné i to, jak o nich uvažil a jak hodnotil danou oblast plnění služebních povinností žalobce. Městský soud tedy neshledal, že by hodnocení

trpělo nedostatkem skutkových zjištění, že by bylo nesrozumitelné a je názoru, že hodnocení není nepřezkoumatelné.

77. Žalobce v dalším napadá procesní postup při zpracování služebního hodnocení, poukázal na to, že služební hodnocení měl provést generální ředitel, provedl jej však nesprávně (nevhodně či účelově) jeho náměstek.
78. Podle § 203 odst. 2 zákona o služebním poměru je služební hodnocení podkladem pro rozhodování ve věcech služebního poměru příslušníka. Provádí jej vedoucí příslušník (dále jen „*hodnotitel*“) nebo jím pověřený příslušník. Podle § 203 odst. 3 zákona o služebním poměru opis služebního hodnocení obdrží hodnocený příslušník. Jestliže s ním nesouhlasí, má právo podat proti němu písemné námitky vedoucímu hodnotiteli do 15 dnů ode dne jeho obdržení. Vedoucí hodnotitele námitkám vyhoví a služební hodnocení změní nebo námitky zamítne a služební hodnocení potvrdí do 30 dnů ode dne jejich podání.
79. Podle § 203 odst. 5 zákona o služebním poměru služební hodnocení příslušníka ve služebním poměru na dobu neurčitou se provádí podle potřeby, nejméně jednou za 3 roky. Služební hodnocení se provádí též na základě žádosti příslušníka, nejdříve však po uplynutí 6 měsíců od posledního služebního hodnocení. Služební hodnocení vychází z průběžného každoročního hodnocení, které provádí přímý nadřízený příslušníka v průběhu kalendářního roku a schvaluje jej hodnotitel.
80. Zákon o služebním poměru připouští několik způsobů zpracování hodnocení – a) služební hodnocení provádí vedoucí příslušník nebo jím pověřený příslušník; b) průběžné každoroční hodnocení, které provádí přímý nadřízený příslušníka, a které schvaluje hodnotitel - tj. vedoucí příslušník.
81. Legislativní zkratku „vedoucí příslušník“ pak definuje zákon o služebním poměru. Podle § 5 odst. 1 zákona o služebním poměru služební předpis stanoví zejména rozsah oprávnění příslušníků, kteří řídí výkon služby dalších příslušníků (dále jen „*vedoucí příslušník*“), dávat podřízeným příslušníkům rozkazy k výkonu služby. Postavení přímého nadřízeného zákon o služebním poměru nedefinuje vůbec.
82. Z výkladu ustanovení § 203 odst. 2 ve spojení s § 5 odst. 1 zákona o služebním poměru podle názoru městského soudu vyplývá, že hodnotitelem ve služebním hodnocení sice musí být vedoucí příslušník nebo jím pověřený příslušník, ale nemusí to být přímý nadřízený příslušníka. Naproti tomu hodnotitelem v průběžném hodnocení být musí jen přímý nadřízený příslušníka. U vedoucích příslušníků stojících na samotném vrcholu hierarchie organizační struktury bezpečnostního sboru musí dojít ke splývání pozic vedoucího příslušníka i přímého nadřízeného. Zákon pak umožňuje, aby průběžné hodnocení, jeho schválení i služební hodnocení provedl jeden a týž hodnotitel.
83. Podstatné je poté to, že proti služebnímu hodnocení může příslušník podat opravný prostředek – námitky, které má vyřídit vedoucí příslušník hodnotitele, ať už je jím kdokoli v organizační struktuře bezpečnostního sboru. Právě k tomu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2020, č. j. 7 As 562/2018 – 36, konstatoval, že riziko zneužití institutu služebního hodnocení jako stěžejního podkladu rozhodnutí o kázeňském přestupku je podstatně omezeno možností přezkumu v režimu řízení o námitkách, v rámci námitek proti výsledkům služebního hodnocení se žalobce mohl bránit i proti podkladům

služebního hodnocení. Je tomu tak proto, aby služební hodnocení, které je obvykle zásadním podkladem pro rozhodování ve věcech služebního poměru, přezkoumal vedoucí příslušník hodnotitele, tj. příslušník instančně odlišný od hodnotitele.

84. Generální ředitel v souladu s § 203 odst. 2 zákona o služebním poměru v § 12 písm. e) Pokynu 17/2020 pověřil náměstka generálního ředitele pro vzdělávání a odborné zacházení prováděním průběžného a služebního hodnocení ředitelů organizačních jednotek a ředitele jím řízených odborů. Jeho hodnocení poté přezkoumává generální ředitel dle § 12 písm. g) bod 2 Pokynu na základě návrhu poradní komise (§10 odst. 4 Pokynu). Podle § 194 zákona o služebním poměru přitom platí, že „o odvolání (rozkladu), v obnoveném řízení, v přezkumném řízení a o námitkách proti služebnímu hodnocení rozhoduje služební funkcionář na základě návrhu poradní komise. Členy poradní komise jmenuje a pravidla jejího jednání stanoví služební funkcionář, pro kterého poradní komise připravuje návrh rozhodnutí.“ Dle spisu měla poradní komise 3 členy, žalobce nenamítl a ani nyní nenamítá podjatost žádného z nich. Celkově pak bylo služební hodnocení přezkoumáno hned několika osobami odlišnými od osoby hodnotitele (byť návrh poradní komise není pro nikoho závazný a nic nemění na pravomoci a odpovědnosti generálního ředitele rozhodnout o námitkách) a nezávislý instanční přezkum zde byl zachován i na základě namítané úpravy Pokynu.
85. Jedná se přitom o obecně platný pokyn účinný ode dne 1. 9. 2020 při provádění průběžného a služebního hodnocení příslušníků Vězeňské služby České republiky zařazených na Generálním ředitelství Vězeňské služby a dále ředitelů organizačních jednotek Vězeňské služby (srov. § 1 Pokynu). Stejně jako na žalobce se vztahuje tento pokyn na všechny ředitele organizačních jednotek napříč strukturou Vězeňské služby České republiky. Lze se proto ztotožnit s ministryní, že jeho vydání v této podobě nenese znaky účelovosti pro případ žalobce.
86. Žalobce příhodně poukazuje na to, že pokud by dle této úpravy každoroční hodnocení prováděl generální ředitel, ze kterého by vycházelo výsledné hodnocení náměstka, přezkum služebního hodnocení by k námitkám žalobce provedl znovu generální ředitel (jenž prováděl „podkladové“ každoroční hodnocení). V takové situaci by podle názoru městského soudu jistě bylo nutné uvažovat o možné podjatosti hodnotitelů. Nicméně jde o hypotetickou situaci. V projednávané věci hodnotil žalobce náměstek jakožto pověřená osoba dle § 203 odst. 2 zákona o služebním poměru, k námitkám pak generální ředitel (na základě návrhu poradní komise) dle § 203 odst. 3 zákona o služebním poměru. K hodnocení „v kruhu“ zde nedošlo. Proces hodnocení v žalobcem namítaném ohledu podle názoru městského soudu nebyl zatížen vadou.
87. Žalobce poté polemizuje se závěry hodnocení. Rozporuje závěr, že pokud hodnocení konstatuje, že žalobce plnil rámec služebních povinností, resp. že věznice pod jeho vedením dosahovala průměrných výsledků, proč je výsledný závěr pro žalobce neuspokojivý.
88. Městskému soudu v první řadě z hodnocení vyplynulo, že nešlo o hodnocení toho, zda žalobce plnil služební povinnosti, ale šlo o hodnocení kvality jejich splnění (viz nadpis „kvalita plnění služebních povinností a úroveň teoretických znalostí a jejich aplikace při výkonu služby“). Hodnocení konstatuje tolik, že žalobce mimo rámec služebních povinností

zkrátka nevyvinul žádnou další aktivitu – přitom např. byl povinen splnit úkoly z předchozího služební hodnocení. Nekonstatuje se zde, že žalobce zcela bezchybně plnil služební povinnosti a že kvalitně splnil uložené úkoly, naopak kvalitou toho, jak plnil služební povinnosti, se právě zabývá hodnocení v ostatních částech. Z toho je podle názoru městského soudu zřejmé, že ani „standardní“ plnění služebních povinností neznamenal překážku výslednému hodnocení kvality jejich plnění.

89. K další námitce, že z hodnocení nevyplývá, kdy žalobce užitím stanoviska poradní komise volil nepřipadný postup v konkrétním případě, tj. o jaké stanovisko poradní komise mělo jít, městskému soudu z bodu 1. Činnost vedení věznice směrem k OVT na straně 19 a 20 zprávy ze dne 16. 5. 2019, č. j. VS-55890-14/ČJ-2019-800011, vyplynulo, že poradní komise na zasedáních dne 28. 6. 2018 a 17. 12. 2018 řešila „*chod věznice, složení vězeňské populace, naplněnost věznice, problematika exekucí včetně dlouhodobého poradenství, nepotřebný majetek VSČR v hale č. 45, telefonování vězňů, zaměstnávání vězňů, sociální zázemí vězňů, problematika průniku nepovolených předmětů (drogy, OPL, telefony), personální otázky ve věznici – neobsazená pracovní/služební místa, motivace pro nové zaměstnance, benefity pro stávající a nové zaměstnance, problematika zaměstnanosti v regionu Pardubice*“. Kontrolní orgán zde poukázal na náplň činnosti poradní komise dle § 4 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody a § 2 odst. 2 a 3 Nařízení generálního ředitele Vězeňské služby č. 39/2017 (z nichž vyplývá, že komise je orgán napomáhající k uplatňování poznatků, forem a metod zacházení s odsouzenými, které napomáhají k dosažení účelu výkonu trestu) a konstatoval, že komise projednává některé věci, ke kterým není kompetentní. Po porovnání okruhu témat zasedání se zaměřením oblastí, k nimž je poradní komise zřízena, se městský soud s tímto závěrem kontrolního orgánu ztotožnil, neboť některé z témat (nepotřebný majetek, personální otázky, benefity zaměstnanců, problematika zaměstnanosti v regionu Pardubice) zjevně do oblasti působnosti poradní komise nenáleží.
90. Žalobce má za to, že šlo o subjektivní a nepodložené závěry odporující požadavkům na služební hodnocení dne rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Ads 86/2008, má za nepodložený závěr o nevyhovujících manažerských schopnostech.
91. Jak již bylo výše uvedeno, výsledné neuspokojivé hodnocení vychází z několika oblastí - plnění úkolů z posledního hodnocení, z tematické kontroly odboru vězeňského a justičního odboru – zpráva č. j. VS-1802-36/ČJ-2018-800060 (ze zprávy vyplývá, že bylo uloženo celkem 27 opatření k nápravě ve lhůtě buďto ihned nebo do 28. 2. 2019) a především z celkového výsledku kontroly za období od 6. 3. do 28. 6. 2019 (zpráva ze dne 25. 7. 2021, č. j. VS 55890-24/ČJ-2019-800011-KON).
92. Komplexní kontrolu nařídil generální ředitel Vězeňské služby České republiky dne 27. 2. 2019, kontrola probíhala ve dnech 6. 3. 2019 do 28. 6. 2019. Zpráva ze dne 25. 7. 2019, č. j. VS 55890-24/ČJ-2019-800011-KON, konstatuje 81 pochybení, 38 závažných, systémových nebo opakovaných pochybení. Závažná, systémová nebo opakovaná pochybení byla konstatována v oblasti výkonu vazby a trestu (19), ve věcech vězeňské a justiční stráže (4), ve věcech rozhodování o služebním poměru (5), ve věcech personálních (6), ve věcech právních (2), ekonomických (2). V průběhu kontroly se zkoumal stav oblastí v řídicí pravomoci žalobce, proto navrhovaná opatření k zajištění nápravy v jednotlivých oblastech byla uložena především řediteli věznice tj. žalobci (byť částečně vedle něj i jiným osobám, např. vedoucímu personálního odboru).

93. Kontrola identifikovala jako závažné nebo systémové chyby např. nedostatky ve vedení a fungování personálního oddělení, závažným pochybením byla konstatována pochybení při dílčích a technických prohlídkách, byl zde požadavek na dodržování postupů při osobních prohlídkách, byly identifikovány nedostatky kontrol ve věznici - ve frekvenci, na střežených pracovištích, na povolené věci odsouzených, na pořádek v osobních věcech odsouzených, kontroly balíčků. Byly zjištěny nedostatky ve vedení správních spisů, chybné formální náležitosti při rozhodování ve věcech služebního poměru, byla zjištěna likvidace archivních vnitřních předpisů za období roků 2007 až 2013. Dalšími opatřeními bylo uloženo postupovat v souladu s předpisy při výdeji nenávykových léků, uznávat zdravotní úlevy odsouzených, vyžadovat zásady slušného chování odsouzených.
94. Z dílčích zpráv o kontrole vyplývá, že žalobce uplatnil jménem věznice i připomínky, nejrozsáhleji tak učinil v oblasti výkonu trestu a vazby, v oblasti právní, personální a v oblasti rozhodování ve věcech služebního poměru, v zásadní většině kontrolní orgán setrval na svých závěrech. Nejvíce se projednávala se žalobcem pochybení, doporučení a opatření při kontrole odboru výkonu vazby a trestu. K pochybením ředitel uplatnil námitky, nesouhlasy, část zjištěných pochybení uznal rovnou. Jednotlivé nesouhlasy a námitky kontrolní orgán se žalobcem coby ředitelem probral, v naprosté většině případů došlo k názorové shodě a k případné úpravě opatření či doporučení (z dílčích zpráv vyplývá, že ca 9 x žalobce setrval na konečném nesouhlasu, naopak přes 100 x existovala názorová shoda s kontrolním orgánem). Tyto podklady hodnocení tak obsahují jako konstatovaná zjištění kontrolního orgánu ve věznici, tak i postoj žalobce jako ředitele a „manažera“ k nim. Vycházejí z výsledků té kontroly, hodnotil se poté stav věznice, kterou ve své pravomoci řídil žalobce.
95. Stěžejní je podle názoru městského soudu to, že ve věznici řízené žalobcem byla konstatována řada pochybení (až několik desítek), z toho třicet závažných i v oblastech činnosti vězeňské služby, které jsou veřejností vnímány pro ni jako typické (zejména v oblastech vazby a výkonu trestu, ve věcech vězeňské a justiční stráže). Další nedostatky pocházely z oblasti vnitřních poměrů věznice – ve správní oblasti – rozhodování ve věcech služebního poměru, v oblasti personální, v ekonomické oblasti, v oblasti právní.
96. Žalobce nepopírá, že by mu zjištěný stav nemohl být přičítán, naopak si je své manažerské odpovědnosti na pozici ředitele věznice vědom ať už přímo (zde soud znovu připomíná, že např. ve vyjádření k výsledku dílčí kontroly ze dne 24. 4. 2019, č. j. VS-55890-10/ČJ-2019-800011, žalobce sám uznal, že jako ředitel věznice je odpovědný za celkový chod organizační jednotky a plnění stanovených úkolů) nebo nepřímou, že se jménem věznice vyjadřoval a uplatňoval připomínky k závěrům kontroly a účastnil se projednání námitek. Žalobce byl ředitelem věznice od 22. 2. 2016, přičemž kontrolní nálezy ve věznici byly konstatovány již v roce 2017, v roce 2018 a nakonec 2019. Tato doba skýtala podle názoru městského soudu dostatečný prostor k tomu, aby žalobce coby řídicí osoba dosáhla v chodu věznice výraznějšího posunu k pozitivnímu výsledku. Naopak každé pochybení mající původ v řídicí pravomoci, které má vliv na chod organizace, je poté třeba zohlednit, neboť i souhrn bagatelních pochybení vedoucího příslušníka může zvyšovat jejich intenzitu (k tomu srov. odst. 68 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2012, čj. 1 As 51/2012-242). Byť služební hodnocení vyznívá jako zestručněný souhrn výsledků kontroly, v souhrnu tyto závěry podle názoru soudu poskytují dostatečnou oporu pro

posouzení a hodnocení manažerských dovedností žalobce, užívaných postupů a stávající schopnosti řídit věznicí. Nejedná se tedy o subjektivní závěry hodnotitele bez podkladů.

97. K otázce oblasti odborného zacházení a dynamické bezpečnosti služební hodnocení skutečně konstatuje závěry bez odkazu na konkrétní zjištění, ze kterých hodnotitel vycházel. Hodnocení dynamické bezpečnosti a odbornosti zacházení nicméně doplnil generální ředitel ve vypořádání námitek proti služebnímu hodnocení. V čem spočívá podstata tohoto hodnocení, tedy vyplývá ze souhrnu obou těchto podkladů a městský soud jejich obsah již konstatoval výše; pro stručnost proto na ně nyní odkazuje. Ani tyto dílčí vady služebního hodnocení však nemají vliv na srozumitelnost závěru o celkovém hodnocení schopnosti žalobce řídit věznicí, který vychází z výsledků kontrol a má v těchto výsledcích oporu.
98. Žalobce dále namítl, že zohledněny byly jen negativní, nikoliv pozitivní skutečnosti, v tomto ohledu zmiňuje, že obdržel odměny a čestná vyznamenání. Tyto skutečnosti služební hodnocení obsahuje a zmiňuje, nicméně bez nějakého závěru o vliv na plnění služebních povinností. Je zjevné, že pro hodnotitele bylo rozhodující, že při kontrole byla zjištěna ve věznicí pochybení ve velkém, a to převážilo nad tím, že žalobce dříve za službu obdržel odměny či čestnou medaili, kterou dle hodnocení dostali ředitelé více věznic.
99. Žalobce namítl, že byl jeden rok postaven mimo službu, služební hodnocení bylo provedeno devět měsíců po uplynutí zákonné lhůty, a že nebylo zpracováno na základě průběžného hodnocení.
100. Žalobce je ve služebním poměru na dobu neurčitou. Dle § 203 odst. 5 zákona o služebním poměru se služební hodnocení příslušníka ve služebním poměru na dobu neurčitou provádí podle potřeby, nejméně jednou za 3 roky. Poslední služební hodnocení bylo provedeno dne 7. 12. 2016, nyní bylo provedeno 4. 9. 2020. Na jednu stranu bylo vydáno 9 měsíců po lhůtě, tj. po překročení odstupu 3 let od posledního hodnocení. Žalobce však byl v období od 7. 8. 2019 do 17. 8. 2020 zproštěn služby, neplnil po tu dobu služební povinnosti. Služební hodnocení bylo provedeno 4. 9. 2020 po ukončení zproštění se zohledněním výsledku komplexní kontroly, která probíhala od 6. 3. do 28. 6. 2019. To vše nepochybně, stejně jako fakt, že žalobce byl kárně stíhán (hodnocení zmiňuje i to, že stíhání bylo zastaveno rozhodnutím ministryně spravedlnosti pro prekluzi), náleží k hodnocení o kvalitě plnění služebních povinností za poslední nehodnocené období 8. 12. 2016 – 4. 9. 2020. Městský soud konstatuje, že i kdyby bylo provedeno hodnocení nejdéle za 3 roky od posledního hodnocení tj. byl by žalobce hodnocen nejpozději dne 7. 12. 2019, výsledky komplexní kontroly, jakož i to, že byl žalobce zproštěn služby, by to již zahrnuje - kontrolu shrnuje zpráva ze dne 25. 7. 2019 a zproštění nastalo dne 7. 8. 2019. Překročení lhůty pro pravidelné služební hodnocení proto na jeho obsah nemá zásadní vliv.
101. Podle § 203 odst. 5 zákona o služebním poměru služební hodnocení vychází z průběžného každoročního hodnocení, které provádí přímý nadřízený příslušníka v průběhu kalendářního roku a schvaluje jej hodnotitel.
102. Hodnocené období nepochybně mělo zahrnovat průběžné hodnocení za 3 roky – 2017, 2018 a 2019 (rok 2016 obsahuje hodnocení z 7. 12. 2016). Služební hodnocení zmiňuje

výslovně „poslední období“ v návaznosti na kontroly na přelomu roku 2018 a 2019, postrádá výslovné hodnocení žalobce za roky 2017 a 2018 – dílčím způsobem o těchto obdobích lze usuzovat z tematické kontroly a operativní kontroly v 2. polovině roku 2018. Byť spis k hodnocení obsahuje ještě i zprávu ze dne 21. 3. 2017, č. j. VS 9933-2/ČJ-2017-800030-KČ o operativní kontrole provedené ve dnech 28. 2. – 1. 3. 2017, tu hodnocení nijak nekomentuje. Obsah hodnocení pak skýtá celkové zhodnocení doby působení žalobce na pozici ředitele Věznice Pardubice (s nástupem od 22. 2. 2016) - zmiňuje udělení odměn i čestné medaile žalobci, hodnotí se kvalita plnění dříve uložených úkolů a i to, že v naplnění cílů koncepce vězeňství žalobce nebyl úspěšný. Z obsahu hodnocení je zřejmé, že nade vším převážilo negativní hodnocení výsledků kontrol a to zejména komplexní kontroly z období 1. pololetí 2019. Žalobce současně netvrdí, které další skutečnosti, které by měly mít zásadní pozitivní vliv na služební hodnocení, hodnotitel, generální ředitel či ministryně spravedlnosti v hodnocení pominuli. Tato dílčí vada – absence průběžného hodnocení za 3 roky – tak nemá vliv na obsah služebního hodnocení.

103. Žalobce namítl, že generální ředitel Vězeňské služby neúplně zjistil skutkový stav a neprovedl navrhované důkazy.
104. Podle § 26 odst. 4 zákona o služebním poměru příslušníka lze též odvolat z dosavadního služebního místa a ustanovit na jiné služební místo, pro které je stanovena o jeden stupeň nižší služební hodnota, jestliže podle závěru služebního hodnocení dosahuje neuspokojivých výsledků ve výkonu služby.
105. Jedná se o zjevnou obranu proti tomu, aby služební místo zastávala osoba, která na něm dosahuje neuspokojivé výsledky. Nicméně zákon výrazem „lze“ připouští, že takový příslušník odvolán být nemusí /srov. oproti obligatornímu propuštění ze služebního poměru na dobu určitou dle § 42 odst. 3 písm. c) zákona/. Podle § 203 odst. 2 služebního zákona je služební hodnocení podkladem pro rozhodování ve věcech služebního poměru příslušníka. Podkladovou funkci služebního hodnocení zdůraznil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 26. 8. 2009, č. j. 3 Ads 86/2008 – 80 a ze dne 8. 9. 2011, č. j. 4 Ads 40/2011 – 78. Lze tak přihlídnout i k jinému faktoru, který v řízení vyjde najevo a který odůvodní setrvání příslušníka na stávajícím služebním místě i přes negativní služební hodnocení.
106. Žalobce se ve správním řízení bránil navrhovanými důkazy.
107. Konkrétně dne 7. 10. 2020 a 12. 10. 2020 navrhl výslech 5 svědků. 2 z nich (JUDr. S.Z. a Mgr. M.H.) měli vypovídat k okolnostem uzavírání nájemních smluv za účelem navýšení zaměstnanosti odsouzených, 3 o kvalitě plnění služebních povinností. Dále dne 12. 10. 2020 navrhl doplnění spisu o podklady: seznam odměn udělených příslušníkovi, doklad o udělení čestné pamětní medaile, zpráva z tematické kontroly odboru VaJS, č. j. VS-1802-36/ČJ-2018-800060, zpráva z komplexní kontroly, č. j. VS-55890-24/ČJ-2019-800011-KON, koncepce vězeňství ČR do roku 2025, statistické přehledy a statistické ročenky, kontrolní nález NKÚ, č. j. VS-112738/ČJ-2019-80000-KON, několik anonymních podání na GŘ VSČR, každoroční hodnocení provedené přímým nadřízeným hodnoceného příslušníka, statistická data organizační jednotky.

108. Dále k bodu naplňování cílů Nové koncepce vězeňství do roku 2025 (žalobci bylo v hodnocení vytknuto, že mimo rámec služebních povinností nebyla zaznamenána výraznější aktivita) namítl, že byl členem komise zřízené při ministerstvu spravedlnosti týkající se komplexního řešení problematiky zdravotnictví v rámci Vězeňské služby České republiky – odkázal na své stanovisko ze dne 6. 9. 2016 a zápis z jednání pracovní skupiny pro systémové řešení vězeňského zdravotnictví ze dne 27. 6. 2016. K bodu „přijímání opatření k dalšímu zvyšování a stabilizaci úrovně zaměstnanosti vězňených osob“ navrhl doplnění spisu o interní dokumentaci věznice, týkající se nástupů a výstupů v letech 2016 – 8/2019. Rovněž ke kontrolnímu zjištění v rámci operativní kontroly ze dne 18. 12. 2018 navrhl důkaz stanoviskem Věznice Pardubice ze dne 11. 1. 2019 a ke kvalitě plnění služebních povinností navrhl důkaz kopií pamětní medaile ředitele ze dne 13. 9. 2018 a článkem z webu vězeňské služby o tomto ocenění.
109. Dne 26. 10. 2020 navrhl důkazy emailovou komunikací mezi zástupci Věznice Pardubice a úředními osobami z ministerstva financí o obsahu nájemní smlouvy, jejíž návrh byl upraven dle připomínek ministerstva financí a takto odsouhlasen ministerstvem financí. Rovněž přiložil opatření věznice z let 2016 – 2019 k akci odhalení nepovolených předmětů a OPL ve věznici, emailovou komunikací, že v roce 2016 navrhoval zřízení služební kynologie v rámci věznice, navrhl založení do spisu statistiky zaměstnanosti od roku 2018 po měsících, má za to, že data byla zkreslena, navrhl důkaz žádostí příslušníka ohledně autonomního střežícího systému, zápis ze shromáždění vedoucích Věznice Pardubice za období 2016 – 2019, doložil fotografie ze stavu návštěvní místnosti.
110. Služební funkcionář (generální ředitel) neprovedl výslech navrhovaných svědků a zohlednil jen služební hodnocení. Uvedl, že výslechy svědků nemohou dle jeho názoru vnést do řízení žádné nové skutečnosti a i další navrhované podklady byly hodnoceny v rámci řízení o námitkách proti hodnocení. Nehodnotil je proto jako nezbytné pro řízení o odvolání ze služebního místa ředitele věznice Pardubice a převedení do pravomoci ředitele Valdice, který žalobce ustanoví na jiné služební místo. Uvedl též, že služební hodnocení nemůže přezkoumávat, bylo to vypořádáno v řízení o námitkách.
111. V odvolacím řízení byla doplněna do spisu Zpráva veřejné ochránkyně práv z návštěvy zařízení Věznice Pardubice ze dne 6. 11. 2014. Žalobce navrhl provedení dalších důkazů – připomínky věznice k této zprávě, rozhodnutí o udělení odměn a kázeňských odměn od ledna 2012 doposud, služební hodnocení žalobce od roku 1991 doposud.
112. Taktéž k těmto důkazním návrhům jakož i k návrhům uplatněným v prvostupňovém řízení ministryně uvedla, že směřují ke služebnímu hodnocení a úvahy hodnotitele v řízení nelze doplňovat. Další dokazování tak není účelné.
113. Žalobce těmito důkazními návrhy sporoval závěry služebního hodnocení. Neuplatnil je v námitkách proti služebnímu hodnocení, činí to později v řízení o služebním poměru.
114. Žalobce jistě předložil důkazy, které by služební funkcionář měl hodnotit, zvažoval-li, zda je na místě odvolat žalobce ze služebního místa ředitele věznice. Oproti těmto důkazům nicméně stojí obsáhlé závěry kontrol o faktickém stavu na místě. I kdyby svědci vypovídali o aktivní snaze žalobce zajistit správný právní postup při uzavírání nájemních smluv, nezměnilo by to nic na tom, že výsledné řešení Národní kontrolní úřad vyhodnotil jako

špatné (viz zpráva NKÚ Kontrolní závěr z kontrolní akce č. 19/07 „*Majetek a peněžní prostředky státu, se kterými je příslušná hospodařit Vězeňská služba České republiky*“) a i UOHS se k tomu v informaci ze dne 22. 1. 2020, č. j. ÚOHS-02428/2020/130/Jda postavil zdrženlivě s tím, že sice k podnětu Vězeňské služby neshledal důvod zahájit řízení ve věci předmětné nájemní smlouvy se společností Jan Ficek Dřevovýroba, s.r.o., nicméně nevyločil přezkoumání postupu zadavatele, vyjdou-li najevo nové skutečnosti. Výsledky svědků o kvalitě plnění služební povinností mohly dílčím způsobem (z pohledu těchto jednotlivých svědků) doplnit skutkový stav, nicméně o schopnostech žalobce řídit věznici, manažerských schopnostech atp. nejdetailněji a komplexně vypovídají právě výsledky kontrol. Obdobné pak platí i ve vztahu k dalším navrhovaným podklady k dílčím aspektům hodnocení. I když takto žalobce chtěl prokázat snahu vykonávat své povinnosti obezřetně a pečlivě, popř. objasnit motivy svého jednání, závěry kontroly svědčí o výsledném, tj. faktickém stavu věznice. Pro hodnotitele bylo tedy rozhodující, jaký byl výsledný stav řízení věznice přes dokládanou snahu žalobce. Oproti tomu městský soud shledal, že se služební funkcionář se mohl a měl detailněji zabývat otázkou statistiky zaměstnanosti vězněných osob. Žalobce totiž proti sobě postavil statistiku, kterou doložil do spisu, oproti statistice již ve spisu založené. Zde bylo podle soudu na místě údaje porovnat a vysvětlit a případně posoudit závěr hodnocení o naplnění zaměstnanosti osob. Nicméně i přes to komplexní služební hodnocení konstatuje řadu dalších pochybení žalobce, tento nedostatek tak nemá zásadní vliv na zjišťování skutkového stavu.

115. Žalobce má konečně za to, že došlo k šikaně a ke zneužití zákonného postupu za účelem dosažení cíle, tj. odvolání a převedení žalobce na jiné služební místo. Žalobce zkrácení svých práv spatřuje ve stanovování lhůt k uplatnění svých procesních práv a tomu, že se tak stalo v době nařízeného volna.
116. Zneužití práva vymezil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 – 48, publ. podč. 869/2006 Sb. NSS. Zneužitím práva se rozumí „*situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takového chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené*“. Dále lze odkázat na vymezení konceptu zneužití práva obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008 - 74, publ. pod č. 2099/2010 Sb. NSS (viz také v daném usnesení citovanou judikaturu) - k nimž „*vedle úcty ke svobodě jednotlivce a ochraně lidské důstojnosti patří mimo jiné i úcta k harmonickému sociálnímu řádu tvořenému právem a odepření ochrany jednání, které práva vědomě a záměrně využívá v rozporu s jeho smyslem a účelem. Nejvyšší správní soud podotýká, že zákaz zneužití práva je v jistém smyslu ultima ratio, a proto musí být uplatňován nanejvýš restriktivně a za pečlivého poměření s jinými obdobně důležitými principy vlastního právního řádu, zejména principem právní jistoty, s nímž se - zcela logicky - nejvíce střetává*“.
117. Řízení bylo zahájeno dne 2. 10., ukončeno bylo vydáním rozhodnutí služebního funkcionáře dne 27. 10. 2020, tj. ve lhůtě 30 dní, které obecně správní řízení předepisuje pro vydání rozhodnutí v zahájeném řízení (srov. § 71 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zákon o služebním poměru speciální lhůtu k rozhodnutí nestanovuje). Ze spisu vyplývá, že během této doby se uskutečnily tyto procesní úkony:
118. Žalobce k vyjádření měl stanovenou nejprve lhůtu 5 dní od 2. 10. do 7. 10. do 15:00, poté 6 dní od 7. 10. do 13. 10. do 15:00, poté 3 dny od 13. 10. do 16. 10. do 12:00, poté 11 dní od

15. 10. do 26. 10. 2020 do 11:00. Své vyjádření k věci učinil ve dnech 6 a 7. 10., 13. 10. a 26. 10. 2020. K nahlížení byly určeny termíny 9. 10. v 11:00 (o termínu byl žalobce uvědoměn 7. 10. 2020 dopoledne), 16. 10. 2020 ve 12:00 (žalobce uvědoměn 15. 10. 2020 v 14:37), 21. 10. 2020 v 11:00 (žalobce uvědoměn 19. 10. 2020 odpoledne). Žalobce nahlížel do spisu v termínech 9. 10., 16. 10. a 21. 10. 2020.

119. Lhůty pro nahlížení i vyjádření skutečně byly stanoveny v konkrétních hodinách. To správní řád (srov. §§ 39, 40) ani zákon o služebním poměru obecně nevylučují (srov. §§ 210, 211). Pokud jde o lhůty k vyjádření, ty vždy činily několik dnů.
120. První vyjádření ve věci učinil žalobce jako reakci na zahájení řízení dne 2. 10., poukázal na správní povahu řízení ve věci převedení na jiné služební místo, požádal, aby mu bylo umožněno řádně uplatnit procesní práva. Nesouhlasil s vypořádáním námitek proti služebnímu hodnocení, uplatnil výhrady vůči služebnímu hodnocení. Navrhl výslech 5 svědků.
121. Druhou část vyjádření učinil v návaznosti na stav spisu, který zjistil nahlížením dne 9. 10. 2020. Setrval na důkazním návrhu výslechu 5 svědků, navrhl doplnění spisové dokumentace. Dále uplatnil námítky proti služebnímu hodnocení.
122. Ve vyjádření ze dne 14. 10. 2020 žalobce výhrady k věci nevznesl, upozornil toliko na problematické vedení řízení. Třetí část věcného vyjádření učinil v návaznosti na nahlížení do spisu dne 16. 10. 2020. Jednak dne 16. 10. uplatnil námítky proti vedení spisu, poté 26. 10. 2020 uplatnil další řadu námitek, v níž sporoval výsledky komplexní kontroly a tedy závěry služebního hodnocení.
123. Mezi stranami je nesporné, že správní řízení v žalobcově věci bylo vedeno intenzivně v době určeného volna. Během něj jistě mohly nastat situace, kdy by se žalobce nemohl (zcela legitimně) dostatečně účastnit na vedeném řízení. Městský soud však shledal, že fakticky se tak stalo. Lhůta k vyjádření byla vždy stanovena jako reakce služebního funkcionáře na nové skutečnosti v řízení – na procesní úkony žalobce (předchozí nahlížení žalobce do spisu a vyjádření k věci) či na doplnění spisu. Žalobce nakonec vždy podání učinil, ostatně neuvádí, že by některé jeho podání (byť nepochybně v časovém tlaku) nemohl učinit, netvrdí ani, že by mu bylo upřeno právo vyjádřit se k nějaké skutečnosti, a že by nestihl přijít k nahlížení do spisu. Krom výtek o samotném stanovení či délce lhůt tak neuvádí, jak byl konkrétně zkrácen na svých právech.
124. Právě proto, že žalobce zvládl včas hájit svá procesní práva, neshledal městský soud, že by tímto postupem byl žalobce zkrácen na svých procesních právech, natož natolik, aby to mělo za následek nezákonnost prvostupňového rozhodnutí pro závažné procesní vady.
125. Výsledná újma žalobce pak má spočívat v odvolání ze služebního místa ředitele Věznice Pardubice a převedení na jiné služební místo. Žalobce záměrnost kroků týkajících se služebního hodnocení odvíjí od skončení kárného řízení, ukončení dočasného zproštění a počátek vidí v dřívějších neshodách s vedením Vězeňské služby (a nevyužití nabídky dobrovolného odchodu ze služebního poměru).
126. Z obsahu správního spisu nicméně vyplývá následující souslednost událostí: služební hodnocení žalobce ze dne 7. 12. 2016, operativní kontrola odboru výkonu vazby a trestu

provedená ve dnech 28. 2. – 1. 3. 2017 (identifikovala několik pochybení), následovala tematická kontrola (29. 10 - 30. 11. 2018), která identifikovala řadu pochybení a uložila k nápravě 27 opatření, operativní kontrola 18. 12. 2018, poté komplexní kontrola ve dnech 6. 3. 2019 - 28. 6. 2019 (konečná zpráva 25. 7. 2019), poté následovalo zproštění žalobce (7. 8. 2019), řízení o kárném deliktu (6. 8. 2019 zahájeno, uznání vinny 13. 12. 2019), zrušení a zastavení kárného řízení ministryní spravedlnosti (10. 8. 2020), ukončení zproštění funkce (17. 8. 2020), služební hodnocení (4. 9. 2020) a řízení o odvolání a převedení žalobce (2. 10. 2020 zahájeno, prvostupňové rozhodnutí vydáno dne 27. 10. 2020, žalované rozhodnutí vydáno 27. 4. 2021).

127. Z uvedeného sice vyplývá časová návaznost jednotlivých kroků, což nepochybně dodává intenzitu úkonům generálního ředitele i ministryně spravedlnosti. Nicméně již od počátku zde existovala kontrolní zjištění, která byla na reálném základě, komplexní kontrola pak identifikovala zjištění téměř v půlce svou povahou závažného charakteru. Kontrolní závěry tedy poskytují přesvědčivé indicie o tom, že běžná činnost věznice vykazovala nedostatky, což lze přičítat k tíži především řediteli věznice jakožto představiteli této organizační složky.
128. Žalobce poukázal také na další rozhodnutí, která proti němu v roce 2019 byla ze strany generálního ředitele Vězeňské služby vydána – ze dne 20. 8. 2019 o odnětí osobního příplatku, ze dne 26. 8. 2019 o dočasném zproštění funkce, dvě rozhodnutí o kázeňských přestupcích (ze dne 2. 12. – za porušení povinností stavebníka (věznice) při rekonstrukci haly a 13. 12. 2019 – porušení povinností při zadávání veřejných zakázek), a dále na „nové“ rozhodnutí o odnětí osobního příplatku ze dne 16. 10. 2020 (předchozí rozhodnutí ze dne 20. 8. 2019 bylo zrušeno rozhodnutím ministryně ze dne 3. 2. 2020), které ministryně potvrdila dne 18. 8. 2021.
129. Městský soud neshledal, že by všechna uvedená rozhodnutí ať už samostatně nebo ve svém souhrnu signalizovala zneužití pravomocí služebního funkcionáře či dokonce šikanu žalobce. Zmíněná rozhodnutí reagovala na stav, který byl vyvolaný průběhem služebního poměru – odnětí služebního příplatku bylo v obou případech dáno jako následek neuspokojivého hodnocení služebního poměru žalobce (především jako následek kontrolních zjištění v roce 2018 a 2019), dočasné zproštění následovalo osud řízení o kárném provinění žalobce, za nějž byl žalobce uznán vinným dne 13. 12. 2019 (aby řízení pro prekluzi zastavila ministryně spravedlnosti dne 10. 8. 2020), řízení o skutku, za nějž byl uznán vinným rozhodnutím z 2. 12. 2019, rovněž zastavila ministryně 29. 1. 2021, neboť byla nesprávná právní kvalifikace primárního skutku – že věznice nebyla stavebníkem, tudíž porušení povinností ve stavebním řízení nemohlo být přičítáno žalobci jako řediteli věznice a porušení jeho služebních povinností. V obou případech kárných řízení proti žalobci splnil svou úlohu nezávislý instanční přezkum rozhodnutí – v tom městský soud neshledává vážný ukazatel toho, že by měl být služební funkcionář i žalovaný v předmětném období veden snahou za každou cenu alespoň kárně potrestat žalobce.
130. Nelze také pominout, že již v rámci služebního hodnocení dne 7. 12. 2016 (za období předchozích 2 let) byl žalobce v pozici ředitele Věznice Pardubice hodnocen s tím, že sice dosahuje velmi dobrých výsledků (2. stupeň z 5), nicméně hodnocení se zmiňuje také o tom, že za dobu předchozího působení na místě ředitele Věznice Kynšperk (1. 1. 2015 – 21.

2. 2016) se žalobci nepodařilo zásadním způsobem navýšit zaměstnanost vězněných osob a nebyla věnována dostatečná pozornost průniku nedovolených předmětů. Průnik nepovolených předmětů byl žalobci v tomto hodnocení přičten k tíži už i za dobu působení na místě ředitele Věznice Pardubice (tj. od 22. 2. 2016) a rovněž tak hodnocení zmiňuje drogovou problematiku – v roce 2016 byla potvrzena pozitivita u 46 odsouzených. Dílčí nedostatky, které jsou taktéž obsahem služebního hodnocení z roku 2020, se objevily už ve služebním hodnocení žalobce v roce 2016.

131. Městský soud chápe žalobce, že tento netradičně živelný postup vůči sobě subjektivně vnímá jako záměrnou snahu postihnout jej. Služební funkcionář nicméně důsledně a intenzivně využil své oprávnění a pravomoci, které mu skýtal zákon o služebním poměru. Správní spis přitom podle názoru městského soudu k postupu služebního funkcionáře obsahuje dostatečné množství věrohodných a relevantních podkladů. Soud proto neshledal indicie o tom, že by postup služebního funkcionáře byl tendenční a že by byl žalobce jím záměrně a bezdůvodně zkrácen na svých právech a že by vyhotovení negativního služebního hodnocení coby stěžejního podkladu pro následné správní řízení o odvolání z místa ředitele Věznice Pardubice mělo být vedeno pouze se záměrem jeho zneužití v neprospěch žalobce.

VIII. Závěr a náklady řízení

132. Žalobce v postavení ředitele Věznice Pardubice byl odpovědný za stav jím řízené organizace. Již v předchozím hodnocení žalobce ze dne 7. 12. 2016 byly konstatovány některé výhrady proti výkonu služebních povinností v témže postavení, ať už žalobce působil jako ředitel Věznice Kynšperk, či tehdy už aktuálně ve Věznici Pardubice. Žalobce Věznici Pardubice řídil od 22. 2. 2016, to je podle názoru městského soudu dostatečný časový rozsah na to, aby žalobce ve věznici nastavil dostatečně účinné organizační a kontrolní mechanismy. Efektivita jeho řízení tak při kontrolách mohla být posouzena s dostatečným odstupem. Jelikož zejména výsledky komplexní kontroly indikovaly v řadě případů vážné nedostatky v klíkových úsecích věznice a ve většině případů byla nakonec mezi žalobcem a kontrolním orgánem dosažena shoda na výsledcích kontroly, nemá městský soud za to, že by závěry služebního hodnocení vycházely ze zkreslených či tendenčních závěrů. Podle názoru městského soudu jsou závěry služebního hodnocení srozumitelné, mají oporu ve správním spisu a jsou přesvědčivé, takže obстоjí závěr, že žalobce ve služebním místě ředitele Věznice Pardubice dosahoval v hodnoceném období neuspokojivých výsledků a bylo tedy na místě jeho odvolání podle § 26 odst. 4 zákona o služebním poměru a převedení resp. ustanovení na jiné služební místo – převedení na nové služební místo žalobce nijak nesporné. Postup služebního funkcionáře i ministryně spravedlnosti pak nenese znaky zaujatosti, zneužití práva či šikany. Namítané procesní vady (krátké lhůty, určení osoby hodnotitele a vyřízení námitek proti služebnímu hodnocení, nedostatečné zjištění skutkového stavu, neprovedení důkazů) městský soud neshledal důvodnými.
133. Zjištěné dílčí vady v řízení pak nemají na zákonnost žalovaného rozhodnutí dle názoru městského soudu žádný zásadní vliv (překročení lhůty k vydání služebního hodnocení o 9 měsíců, absence průběžných hodnocení za 3 roky, nevypřádání se se statistikami o zaměstnávání odsouzených osob, které předložil žalobce ve správním řízení) a to ani ve

svém souhrnu, neboť i tak závěry služebního hodnocení postavené na podkladech správního spisu zcela obstojí.

134. Jelikož městský soud neshledal žádnou ze žalobních námitek důvodnou, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
135. O náhradě nákladů řízení rozhodl městský soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti, proto mu městský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 21. června 2022

JUDr. Slavomír Novák v. r.
předseda senátu